

3) KENIA

ΕΜΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΧΡΗΣΗ

300 δρχ / 0,88 ευρώ

vo 41

ΝΟΕΜΒΡΗΣ '01

point blank: σκάσε και τρώγε - περισσότερο ορθολογισμό παρακαλώ κύριε σωματέμπορα -
γυρνάμε ξυπόλητοι μέσα στις ώρες... - αποδιάρθρωση πληροφοριών: ο ισλαμισμός χωρίς
περιστροφές - φιλιά στο στόμα - ο «χώρος» και ο χρόνος - ο πελάτης με πηλίκιο; - μικρές ι-
στορίες των λέξεων και των σχέσεων - άνθρακες και θησαυροί - και το χάος σέρνεται - κ.α.

Point blank

ΣΚΑΣΕ ΚΑΙ ΤΡΩΓΕ

Αυτό είναι ένα «πακέτο επισιτιστικής βοήθειας», του είδους που έριξαν - στις αρχές οκτώβρη - τα αμερικανοαγγλικά πολεμικά στα διαλείματα των βομβαρδισμών στο Αφγανιστάν. Κι ο πιο εύκολος τρόπος για να το χωνέψει οποιοσδήποτε «βόρειος» είναι να το θεωρήσει «αμερικάνικο»: σαν εκβιασμό, σα δωροδοκία, σα συγχάληψη. Η ευκολία προσφέρεται: η επιγραφή στο περιτύλιγμα είναι σε τρεις γλώσσες (αγγλικά, ιταλικά, γαλλικά...) πράγμα που δείχνει αδιάφευστα πως πρόκειται για παρτίδες που περίσσεψαν απ' το Κόσοβο, την προηγούμενη «ανθρωπιστική εκστρατεία». Έχει και την αμερικάνικη σημαία επάνω...

Όμως πόσο «αμερικάνικος» είναι ο χειρισμός σε σκοτώνω / σε ταιΰω; Και πόσο αποτελεσματικά μπορεί να τον ξεφορτωθεί ο «μέσος ευρωπαίος» που κοροϊφνεται ότι στο Αφγανιστάν δεν θα έριχνε βόμβες αλλά κομμάτιο κοινωνιολόγων, για να εκσυγχρονίσουν την «καθυστερημένη» κοινωνία; Η ιδέα των «βομβών τροφίμων» είναι στιγμή μονάχα, και τίποτα παραπάνω, μιας παλιάς και καθόλα ευρωπαϊκής ιδέας: της *ιεραποστολικής εκστρατείας*. Είναι μόνο μια τυποποιημένη βιομηχανική εκδοχή του

πως το «αναγκαίο κακό» μπορεί και πρέπει να επενδύεται με ένα «γενναϊόδωρο καλό». Κι αυτή η ιδέα πάει πολύ πίσω και πολύ βαθιά μέσα στο μεγαλύτερο μέρος των αναπτυγμένων κοινωνιών (φάνοτες και σ' έμεις τους ίδιους) επειδή έχει τη ρίζα της στο χριστιανισμό. Για την ακρίβεια στην ελένδυση κρατικών και ιδιωτικών πολιτικών και πρακτικών βίας με μια «θηρησκεία της αγάτης».

Αυτό το μικρό πακέτο είναι λοιπόν καρικατούρα - όμως καρικατούρα μιας βαθιάς αντίληψης που θέλει να συνδέει το έγκλημα με την ηθική κρίση. Ο χριστιανισμός, από τότε που έγινε επίσημη κρατική ιδεολογία (δηλαδή εδώ και δεκαεφτά αιώνες) δε μπορεί να εννοήσει τη βία παρά μόνο υπό μια ηθική νομομοποίηση, τόσο στον «πόλεμο» όσο και στην «ειρήνη» - μια ηθική νομομοποίηση που σα μύθος απαιτεί την υπαξή ενός «καλού» μέσα στην πράξη του «κακού». Έτσι το δεύτερο σχετικοποιείται, απαλλάσσεται απ' τον πιθανό τρόπο - συνεισώς «απελευθερώνεται». Γιατί άπαξ και υπάρχει η ζητούμενη ηθική κάθε τι είναι επιτρέπτο. Κάθε έγκλημα, κάθε καταστροφή, κάθε «αμωρία»: αυτή είναι η βάση της «ειρηνικής» αστικής δικαιοσύνης, για παράδειγμα.

Ο χριστιανισμός δεν επιτρέπει το *θμό* του μίσους. Αναγνωρίζει όμως μια «λογική»: το δίκαιο. Στη θέση της εκρηκτικότητας και του καταλαγιάσματος, στη θέση της παραφοράς, τοποθετεί μια σφύρα διαχείριση. Ο φόνος, η πρόκληση πόνου στους άλλους, για τον χριστιανισμό είναι κακάς λόγος ζήτημα οικονομίας: για να υπάρξει ισορροπία «εκφώνων» και «εισροών» το έγκλημα πρέπει να έχει ένα λόγο δικαιοσύνης: η αδικία ένα λόγο δικαίου η πρόκληση φρίκης ένα λόγο αγάτης. Κι όχι μόνο λόγια, επιχειρήματα: αλλά και πράξεις. Γιατί το «κακό» μπορεί να αναμορφωθεί. Αναγκάζοντάς το να «μετανοήσει» με κάθε διαθέσιμο τρόπο, πρέπει να του επιδεικνύει (ο χριστιανός) και το «καλό». Αυτός ο χριστιανός, είτε στην ιδιωτική του ζωή είτε στη δημόσια, είναι φορέας μιας μεταδοτικής θέσμησης του «ανθρώπινου», στρατιωτικής μιας ιδέας χειρουργικής της οποίας η δικαιοδοσία δεν γνωρίζει όρια: *ουδέν κακόν αμιγές καλό*.

Αυτή η ιδέα είναι που έχει επιτρέψει (πιο καλά: έχει οδηγήσει) τους χριστιανούς και τα κράτη τους στο να κάνουν εδώ και αιώνες πολέμους λέγοντας στους εαυτούς τους και στους άλλους, πιστεύοντάς το μάλιστα, πως κάθε θηρωδία γίνεται για «καλό σκοπό», κι άρα δεν είναι ακριβώς θηρωδία. «Καλό σκοπό» όχι με την φωνή έννοια του συμφέροντος, αλλά με την πανάκριβη αλήθεια της παγκόσμιας τάξης. Αυτή η ιδέα τους επέτρεψε, όταν οι υλικοί παράγοντες ταίριαζαν (όταν δηλαδή λεηλάτησαν «εκπολιτίζοντας» τις δυτικές ινδίες, την αφρική και τμήματα της ασίας) να σφυρηλατήσουν το κέρδος σαν ηθική, σαν ανώτατο σκοπό του ανθρώπινου είδους. Η ίδια ιδέα τους επιτρέπει να είναι συμπονετικοί απέναντι σε όσους κατακρεουργούν, φτιάχνοντας «γιατρούς χωρίς σύνορα» και παροχές βοήθειας. Η ίδια ιδέα τους επιτρέπει να είναι «ανθρωπιστές» απέναντι σ' όλα τα «κατώτερα είδη ανθρώπων», προσπαθώντας ανάμεσα στα άλλα να μάθουν «πως δουλεύουν» αυτά τα είδη, στο μυαλό, στη σκέψη, στα ήθη. Δεν μπορούν να σκοτώσουν, να βιάσουν, να πληγώσουν, να καταστρέψουν αν δεν υπάρχει ένα ανώτερο ιδανικό. Και μόλις αυτό φταχτεί (δηλαδή πάντα) δε σταματούν να σκοτώνουν, να βιάζουν, να καταστρέφουν. Δεν μπορούν να εγκληματίσουν χωρίς έλεος - κι απ' τη στιγμή που αυτό μπορούν να το επιδείξουν, δε χορταίνονται το έγκλημα. Δεν μπορούν να «αμαρτήσουν» χωρίς μετάνοια - κι απ' τη στιγμή που αναγνωρίζουν στον εαυτό τους αυτό το δικαίωμα, απολαμβάνουν «ελεύθερα» κάθε αίσχος.

Δεν είναι η «φύση του ανθρώπου» τέτοια, όπως θα βιάζονταν να συμπεράνει κάποιος. Είναι μια ειδική στρατηγική επέκτασης. Κι άλλοι πολιτισμοί έχουν κάνει πολέμους, έχουν δείξει αγριότητα, έχοντας κατευθείαν στον οριζόντιό τους το (όποιο) συμφέρον, ομολογημένο και απτό. Η διαφορά έγκειται στη διαχείριση της αγριότητας. Στο κάτω από ποιούς όρους είναι αναγκαία ή και ευχάριστη. Για τους χριστιανούς είναι και αναγκαία και ευχάριστη όταν νομομοποιείται πέραν την υλικότητας: όταν εξυψώνεται σε μια «ανώτερη ιδέα για το ανθρώπινο». Κι επειδή δεν υπάρχει όριο ούτε στο χώρο ούτε στο χρόνο για την «ανωτερότητα» και το «ιδεώδες» δεν υπάρχει επίσης όριο στη νομομοποίηση της αγριότητας.

Το αμερικάνικο - πακέτο - τροφίμων - απ' - τον - ουρανό μπορεί να μοιάζει γελοίο... αλλά δεν «κρυβεί» κάτι. Αντίθετα φανερώνει. Φανερώνει το ίδιο που παντού και πάντα δείχνει το πέρασμα των «γιατρών» στα χνάρια των «στρατιωτών». Δείχνει αυτό που εμπνέει τις ελληνικές στρατιωτικές αποστολές στα Βαλκάνια (και ολόκληρη την ελληνική κοινωνία), ως χτες «ειρηνοποιές», αύριο ίσως «αντιτρομοκρατικές»: *είμαστε προορισμένοι να δρούμε στο όνομα ενός ανώτερου «καλού και δικαίου», γιατί είμαστε οι εντολοδόχοι αυτής της ηθικής σκοπιμότητας.*

Δείχνει ακόμα και αυτό: η καπιταλιστική βαρβαρότητα, για να είναι τόσο επικρατούμενη και ολοκληρωτική, σχετικοποιείται διαρκώς μέσα στην «έδρα» της - στις μητροπόλεις. Μπορεί ο στρατιώτης και τα όπλα του να είναι απάνθρωπα... αλλά ποιός ειρηνοφύλος δεν θα υποδεικνύει σε όλους όσους υφίστανται την αρβύλα πως το μέλλον τους είναι να γίνουν, κάπως, «ελεύθεροι σαν εμάς»;

Ελεύθερα μετοχοί του εγκλήματος...

ΠΡΟΜΕΛΕΤΗ

Τέτοια δολοφονία, πριν μερικά χρόνια, θα προκαλούσε ευρύτερη αναταραχή. Σήμερα περνάει σε όδο μοίρα: την Τρίτη 23/10 το βράδυ ένας μπάτσος πυροβόλησε στο κεφάλι και σκότωσε τον 21χρονο Μάρινο Χριστόπουλο όταν αυτός δεν σταμάτησε το αυτοκίνητό του σε μπλόκο. Ο Χριστόπουλος ήταν τσιγγάνος, και η δολοφονία έγινε σε κάποιο δρόμο του Ζεφυρίου. Αμέσως μετά συγκεντρώθηκαν εκατοντάδες οργισμένοι τσιγγάνοι, και ακολούθησαν οδομαχίες με διμοιρίες των ματ. Την επόμενη μέρα δεκάδες τσιγγάνων έκαναν ντου σε κτίριο όπου πρόκειται μελλοντικά να εγκατασταθεί αστυνομικό τμήμα και κατέστρεψαν ό, τι μπορούσαν.

Τα γεγονότα σεβρίστηκαν πακέτο με τις πάγιες αστυνομικές «εξηγήσεις» (περί φόβου, περί εκτυρωσκόπησης, περί νόμιμης άμυνας...) αλλά και με το έτοιμο ρεπορτάζ περί «εγκληματικότητας» των τσιγγάνων, στο Ζεφυρί. Το «έγκλημα» στο Ζεφυρί είναι ένα: ο συνδυασμός τσιγγάνικου πληθυσμού και εμπορίου χασίς.

Δεν χρειάζεται για να πάρουμε θέση το «αγιοπιστευμένο» την κατάσταση. Οι τσιγγάνοι βρέθηκαν με το εμπόριο χασίς στα χέρια τους στη δεκαετία του '90, μέσα σε γενικότερες αλλαγές τόσο στην μαύρη αγορά εργασίας, όσο και στην «παράνομη» αγορά των drugs (δεν θεωρούμε το χασίσι ναρκωτικό, αλλά το γεγονός είναι πως το εμπόριό του, τουλάχιστον στην Αθήνα, υπάγεται στην γενική «διαχειρίσιμη» της ναρκωτικοοικονομίας, και όχι μόνο. Είναι μεγάλη κουβέντα αυτό).

Εν πάσει περιπτώσει είναι γνωστό πως οι μεγάλοι ανακυκλωτές της «παρνομίας» των drugs και οι μεγάλοι ωφελημένοι απ' αυτήν είναι τμήματα των κρατικών υπηρεσιών, και κατηγορίες αφεντικών «υπεράνω υποψίας». Οι τσιγγάνοι στο Ζεφυρί είναι ο τελευταίος, ή ο προτελευταίος τροχός της άμαξας. Και η «εγκληματοποίηση» τους είναι παράγωγο μάλλον του ρατσισμού της ελληνικής κοινωνίας, παρά αυτού καθ' εαυτού του «οικονομικού προσανατολισμού» τους.

Το αποτέλεσμα είναι το εξής: σε μια κοινωνία κατακερματισμένη και πολωμένη τα «κοινωνικά περιθώρια» τραβάνε το καθένα το δρόμο του, συχνά όμως μέσα σε έναν καταμερισμό αρμοδιοτήτων που έχει προκύψει όχι απ' αυτά τα ίδια, αλλά από εξελίξεις κεντρικές. Και έχει, στη συνέχεια, ο καθένας τους τους «δικούς του» λογαριασμούς: μεταξύ άλλων και τους «δικούς του» νεκρούς. Το θέμα δεν είναι να (ξανα)φτιάσουμε κοινά μαρτυρολόγια της κρατικής βίας. Είναι μάλλον να συνειδητοποιήσουμε τον εκσυγχρονισμό «πολυμορφισμό» της: οι μπάτσοι σκοτώνουν εκεί που τους παίρνει, και σχεδόν «βγαίνουν από πάνω», εκμεταλλευόμενοι με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα κοινωνικά χάσματα.

Κι αυτό είναι κάτι που μπορεί οποιοσδήποτε να το βρει μπροστά του.

Μερικές (τελειώνουν σγά σγά) σειρές τεχνών της 3η γενιάς, από το νο 1 έως και το νο 30 (μάης 1997 - ιουλής 2000) διατίθενται στο βιβλιοπωλείο ΟΥΤΟΠΙΑ, Εμμ. Μπενάκη 68 (κοντά στη διασταύρωση με την Α. Μεταξά) στα Εξάρχεια - και στο βιβλιοπωλείο Underground στον Πειραιά, Καρολίνη Δημητρίου 56.

περί της (ανομολόγητης) καταγωγής των ρατσιστικών ιδεών της ελληνικής κοινωνίας και περί της (ορολογημένης) χρησιμότητάς τους.

περί της (ανομολόγητης) καταγωγής των ρατσιστικών ιδεών της ελληνικής κοινωνίας και περί της (ορολογημένης) χρησιμότητάς τους

τη δεκαετία του '90 / χρονικό λόγων και έργων 1990 - 1992 / από τότε και μετά / επίλογος;

στα βιβλιοπωλεία: Solaris, Ελεύθερος Τύπος, Ουτοπία, Underground (Πειραιάς), σε περίπτωση στις πλ. Εξαρχείων και Κάπνιστος, και κέρι κέρι.

Κ λ ή σ η σ ε

Καθούμε τους να εμφανιστούν αυτοπροσώπως στις 22-1-02, ημέρα Τρίτη κατά ώρα 9 π.μ. στο ακροατήριο του Τριμελούς Πλημ/κείου για να δικαιοδοτούν.

Κατηγορούνται ως υπαίτιοι του ότι ... στην Κόρινθο στις 15 νοεμβρίου 1998.... τέλεσαν περισσότερα εγκλήματα και ειδικότερα.... από πρόθεση περισσότερων από δύο έβλαψαν απρόκλητα ξένα πράγματα που χρησιμεύουν για κοινό όφελος και συγκεκριμένα ανέγραψαν με μαύρο σπρέυ στους τοίχους του υποκαταστήματος της Εθνικής Τράπεζας Ελλάδος τα εξής συνθήματα: «ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ», «ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ» προκαλώντας φθορά στο χρώμα των τοίχων αξίας 15.000 δρχ... στη συνέχεια στο υποκατάστημα Κορίνθου της Εμπορικής Τράπεζας ανέγραψαν στους τοίχους του μαύρη μπογιά το σύνθημα «ΚΛΕΦΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ».... επιπλέον στον μαυντρόιχο και στην πρόσοψη του κτιρίου του Οργανισμού Σιδηροδρόμων.... ανέγραψαν με μαύρη μπογιά τα συνθήματα «ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ!», «ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΣΤΕ ΚΑΙ ΦΑΙΝΕΣΤΕ», «ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΚΛΕΙΣΤΗΤΕ ΣΤΑ ΚΛΟΥΒΙΑ ΣΑΣ ΠΑΡΕΑ ΝΑ ΣΑΠΙΣΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΣΑΣ» προξενώντας φθορά ύψους 50.000 δραχμών, επίσης στους τοίχους του Δημαρχιακού Μεγάρου ανέγραψαν με μαύρη μπογιά το σύνθημα «ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΣΤΕ ΚΑΙ ΦΑΙΝΕΣΤΕ» προξενώντας τους φθορά αξίας 55.000 δραχμών και τέλος στον τοίχο του Δικαστικού μεγάρου Κορίνθου με μαύρο χρώμα ανέγραψαν τα συνθήματα «ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ» «ΜΠΑΤΣΟΙ ΜΙΚΡΟΑΣΤΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΥΝ» προξενώντας φθορές στο χρώμα των τοίχων των ανωτέρω δημοσίων κτιρίων που χρησιμεύουν για κοινό όφελος.

... Στον ανωτέρω τόπο και χρόνο προκάθησαν ή διέγειραν δημόσια σε απείθεια κατά των νόμων ή των διαταγμάτων ή εναντίον άλλων νόμιμων διαταγών της αρχής και συγκεκριμένα με την αναγραφή στους τοίχους δημοσίων κτιρίων συνθημάτων και με την ρίψη στους δρόμους φέιγ-βοιάν και με την πραγματοποίηση πορείας στους δρόμους της Κορίνθου κατά την οποία φώναζαν συνθήματα αναρχικού περιεχομένου διέγειραν δημόσια σε απείθεια κατά των νόμων....

φωτογραφία και απόσπασμα της προκήρυξης από διαδήλωση που έγινε στη Θεσσαλονίκη στις 16/10

Αντιαμερικάνοι, σταματήστε να είστε αμερικάνοι

Αντιαμερικάνοι, σταματήστε να είστε αμερικάνοι

ανθρωπότητας ζει σε συνθήκες υλικής φτώχειας, στα όρια της επιβίωσης (μιλάμε για την αμφισβητούμενη «αθωότητα» του μέσου καταναλωτή ο οποίος, όντως, ούτε έχει γενθεί ούτε έχει φανταστεί κάποιο άλλο τρόπο ζωής, δεν αναφερόμαστε στην εμετική «αθωότητα» εκείνων των αντιαμερικάνων που υπερασπίζονται τα αμέτρητα εγκλήματα του σταλινοσμού· και τι να πούμε για το απίστευτο «ούτε κλαίμε ούτε γελάμε» της Παπαρήρα!) Το ό-τι η ζωή μας είναι κενή, ηθικά άθλια και αντιανθρώπινη, δεν μας απαλλάσει, αντίθετα ενισχύει ακόμα περισσότερο την παράνοια του γεγονότος πως ζούμε σε κοινωνίες οι οποίες καταστρέφουν τον πλανήτη και εξοντώνουν ολόκληρους πληθυσμούς για να προσφέρουν στους υπηκόους τους το προνόμιο του να ζουν μιλαιαριμένα. Μοναχικοί καταναλωτές και η ελευθερία που διαθέτουμε συνίσταται στο δικαίωμα να αγοράζουμε. Πνευματική ένδειξη και ηθική αδιαφορία. Θα πουν πολλοί, ναι, αλλά αυτό δεν το διαλέξαμε, μας το επέβαλαν οι ΗΠΑ. Γιατί, ο κάτοικος των ΗΠΑ το επέλεξε; Το θέμα είναι η άρνηση αυτού του συστήματος στην καθημερινότητά μας και στις ρίζες του....

Ενάντια στον τρόπο, βγάνουμε στο δρόμο

...

Ενάντια στον καθημερινό πόλεμο των αφεντικών, το αίσθημα αδυναμίας, την καταστροφολογία και την ασφάλεια της αποστασιοποίησης

Αμφιβολία - Αυτοοργάνωση - Άμεση δράση

-το βλέπεις το λεωφορείο;

φιλιά στο στόμα

«Παντρεμένη και χωρίς γκόμενο δεν γίνεται» λέει η Ε. Μόνη της η φράση λέει περισσότερα για την γενική κατάθλιψη των αρσενικών, απ' ό,τι 30 κοινωνιολογικές αναλύσεις. Η σεξουαλική ιδιοκτησία δεν καταργήθηκε: έγινε συμβατική κι αβέβαιη όπως όλες οι άλλες ιδιοκτησίες. *Κακά μαντάτα master: τα εμπορεύματα ρει!*

«Τρέχει τίποτα που δέρνουμε τις γυναίκες μας;» λέει χολωμένος ο Χ. μιλώντας στον πληθυντικό της μεγαλοπρέπειας. Το συζυγικό ξυλοφόρτωμα ξαναανακαλύφθηκε (αν πούμε ότι ξεχάστηκε ποτέ) με συναινετική εγκυρότητα. Για εκείνον είναι αντρικός φονταμενταλισμός. Για εκείνην μεταφεμινιστική ανακάλυψη του πάθους. *Γιαυτό λέμε: μην ψάχνετε το μέλλον σας στ' αστέρια. Ρωτήστε τους γονείς σας. Αυτοί ξέρουν.*

«Θέλω να κάνω ό,τι γουστάρω» λέει η Μ. Εννοώντας την ερωτική της ζωή. Οι επιθυμίες της τροφοδοτούνται καθώς ξεφυλίζει ανόρεχτα το γυαλιστερό περιοδικό. Κι είναι βασικά μία: η αναγνώριση. Ύστερα; *Τί ήθελα να θέλω έχω ξεχάσει.... θα περιμένω...*

«Δεν βαριέσαι... στο σκοτάδι όλες οι αγελάδες είναι μαύρες» λέει ο Κ. στο φίλο του ανάμεσα απ' τις μπύρες. Φιλοσοφία του ταύρου: τίποτα δεν είναι ίδιο στο σκοτάδι εκτός απ' τα συμπλέγματά του. Και την ψευδαίσθηση ότι δεν φαίνονται.

Στα σκοτεινά δωμάτια είν' οι ψυχές μας γυμνές και δεν χωράνε εκεί μυστικά τραγουδήθηκε μια φορά. Οι σιωπές είναι γεμάτες παρουσία, αν μπορεί κανείς να διακρίνει εκεί.

«Είχε ένα πούτσο να... αλλά ήτανε βλάκας και μίζε-ρος» λέει η νεαρή Σ. στη συνομήλική της Χ. χαζεύοντας στα μαγαζιά. Το πνιχτό τους γέλιο αποδεικνύει πως

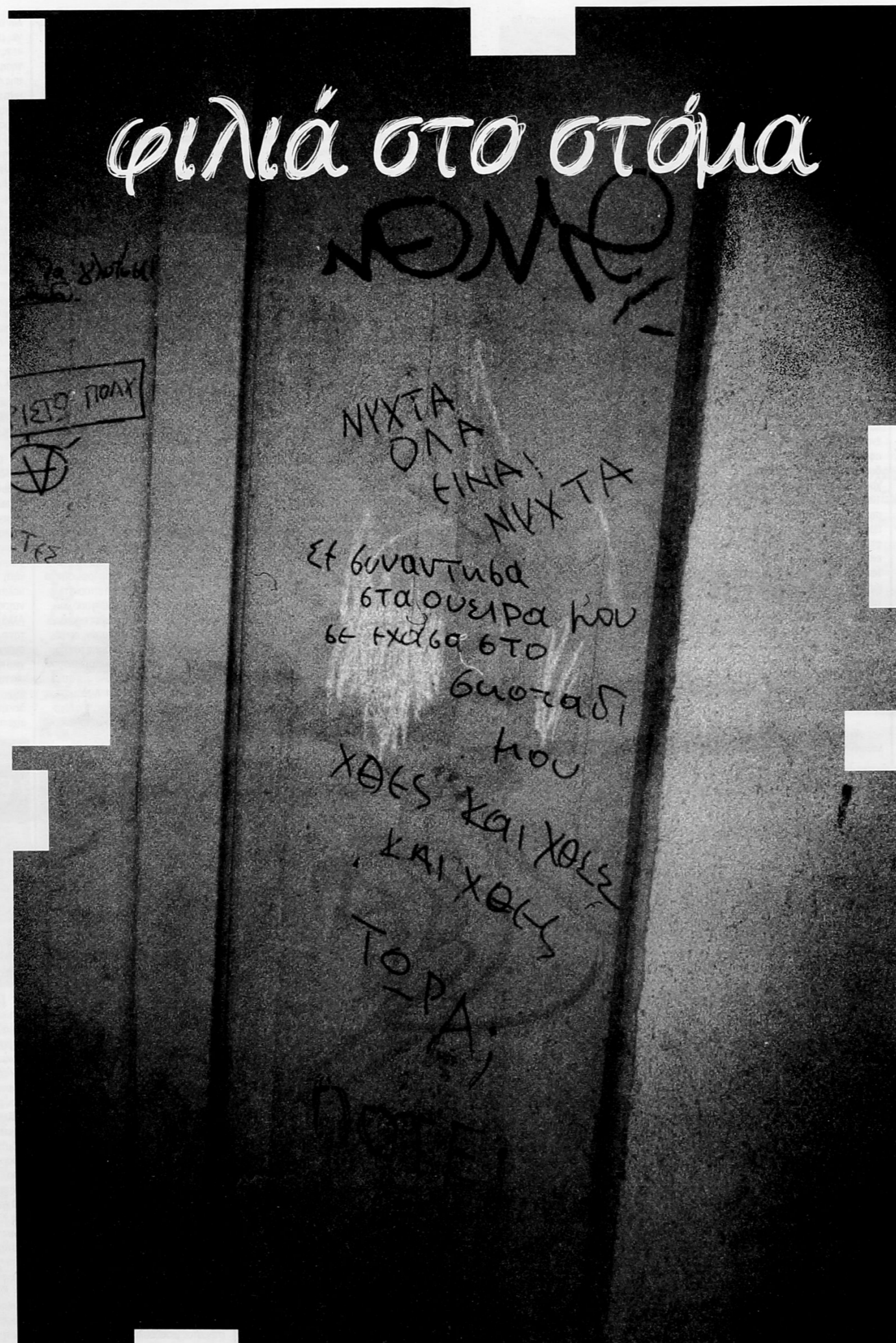
το τελευταίο κάστρο των αρσενικών, το κάστρο του σεξοσπορτιβισμού, έχει γκρεμιστεί. Και τα παχιά πορτοφύλια είναι μπάλωμα. Οι γυναικωνίτες βγήκαν στο πεζοδρόμιο, αλλά έχουν πάντα τα μυστικά τους.

«Κι εσένα τί σε νοιάζει και ανακατεύεσαι;» λέει ο Φ. ζοχαδιασμένος, ύστερα από ένα «συναισθηματικό» κλωτσομπουνίδι που ακούστηκε σ' ολόκληρο το τετράγωνο. Σωστά: το τελευταίο δυναμικό αίτημα του μικροαστισμού είναι το δικαίωμα στον σαδισμό και στον μαζοχισμό. Όποιος δεν καταλαβαίνει την πρόοδο, ας κλείσει τ' αυτιά του. Ο ξενέρωτος...

«Έριξα ένα γαμήσι χτες... άλλο πράγμα» λέει ο εικοσάχρονος Τ. Δεν πείθει την παρέα του, αλλά είναι όλο αυτιά να ακούσουν τις λεπτομέρειες. Αύριο θα πρέπει να προσθέσουν απ' τη μεριά τους κάτι τις στο παραμύθι των ηδονών. Ο διάχυτος ερωτισμός - στη συσκευασία των εμπορευμάτων - μπορεί να καταστρέφει κάθε μέτρο των απολαύσεων. Ανταμοίβει όμως μ' ένα ορεκτικό: την αμοιβαία πρόκληση ζήλιας. Η ερωτική φήμη πάντα είχε ένα ρόλο - μέχρι που έγινε χρηματιστηριακός.

«Παράτα με.... παράτα με σου λέω!... Δε θέλω να σε ξανακούσω!» ωρύεται η Τ. περπατώντας με το ασύρματο τηλέφωνο στ' αυτί. Καυγαδάκι σε δημόσια θέα. Αλλά η τεχνολογία κατάφερε να του δώσει προδιαγραφές ψυχοπάθειας. Κάποιος, σε ένα μακρινό ή κοντινό πεζοδρόμιο της ίδιας πόλης, παραπατάει κλαψουρίζοντας: «...μα δεν έκανα τίποτα... πίστεψέ με...»

«Τρουφερότητα; Δεν υπάρχει λοιπόν τρουφερότητα;» αναρωτιέται η Χ. «Υπάρχει.... μόνο που της κόβουν την ηλικία.... την κάνουν να είναι παιδική....» απαντάει ο Λ. χαμηλόφωνα. «Αλλά εμείς θα τους ξεφύγουμε, έτσι δεν είναι;»

μέσο. Ο παροξυσμός της καταστολής στο τέλος της δεκαετίας του '90 (πριν ξεσπάσει η δεύτερη ιτιφάντα αλλά και μετά) δεν ήταν καθόλου άσχετος από την βαθιά οικονομική κρίση που συνταράσσει το κράτος του Ισραήλ.

Σ' αυτές του τις πρακτικές είχε την αμέριστη, ρητή ή υπόγεια συμπαράσταση όλων των αναπτυσσόμενων καπιταλιστικά κρατών. Ακόμα και του ελληνικού, που από τα μέσα της δεκαετίας του '90 και μετά, όντας πια στην κορυφή του πα-

αποδιάρθρωση

γκόσμου καταμερισμού, άρχισε να πολιτεύεται ανάλογα. **Γιαυτό και στις 17 μάη του 2000 παλαιστίνιοι διαδηλωτές υποδέχθηκαν στην Ιερουσαλήμ τον ελληνια πρόεδρο Στεφανόπουλο με αυγά....**

Η θάλασσα της οργής ξεχύλισε, τόσο για τους Παλαιστίνιους όσο και για τον ισλαμικό διεθνισμό μέσα στο 2000. Όταν έγινε μια διεθνής ενοχλησμένη προσπάθεια να «κλείσει το παλαιστινιακό» με μια συμφωνία που θα νομιμοποιούσε πολλά από τα κατορθώματα του ισραηλινού κράτους στην διάρκεια του πολυχρόνου πολέμου του εναντίον των Παλαιστίνιων.

Νεαροί Ισραηλινοί προηλακίζουν γυναίκα μουσουλμάνα την ώρα που της «γίνεται έλεγχος» από στρατιώτες. Στη Χεβρώνα

Η περιβόητη διάσκεψη στο Καμπ Ντέβιντ ήταν μια παγίδα που ούτε καν ο Αραφάτ δεν μπορούσε να δεχθεί. Δεν έχει σημασία να μπούμε σε λεπτομέρειες. Αρκεί μονάχα ένα παράδειγμα: το κράτος του Ισραήλ, δρώντας σαν γενικός σωματέμπορος « φτηνής εργασίας» στη Μέση Ανατολή, αρνήθηκε κατηγορηματικά να επιτρέψει την επιστροφή των 4 εκατομμυρίων Παλαιστίνιων προσφύγων (εδώ και 50 χρόνια...) στα εδάφη του υποτιθέμενου κράτους «τους». Μόνο σε 100.000 θα έδινε τέτοια άδεια, κι αυτήν σιγά σιγά, σε πολλά χρόνια. **Με άλλα λόγια το ισραηλινοί κράτος θα ήθελε να ελέγχει την ταξική σύνθεση του παλαιστινιακού....**

Όταν ο Σαρόν «επισκέφτηκε» την ανατολή Ιερουσαλήμ και ειδικά το τέμενος Αλ Ακσά τον Σεπτέμβριο του 2000, αυτός που ήταν ο υπεύθυνος (είχε κατηγορηθεί επίσημα και από το ίδιο του το κράτος....) για την μαζική δολοφονία 2000 άμαχων προσφύγων στα στρατιπέδα της Σάμπρα και της Τσατίλα το 1982, ήταν ξεκάθαρα τί συνέβαινε. Ολόκληρος ο πολιτισμένος καπιταλιστικός βορράς πίσω του έστελανε «μήνυμα» σε όλον τον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο: είμαστε διατεθειμένοι να σας λιώσουμε.

Και το εννοούσαν. Η καταστολή της πολυμήνη ιτιφάντα (που παρουσιάζεται, όπως τότε στη Βοσνία, σαν ένταση μεταξύ «δύο εμπόλεμων πλευρών...») σημαίνει πως για κάθε νεκρό Ισραηλινό σκοτώνονται πέντε Παλαιστίνιοι.

Το εννόησαν όμως και πολλοί άλλοι σε όλη τη ζώνη Μαρόκο -Ινδονησία. Όταν τον οκτώβριο του 2000 επιχειρήθηκε, για τελευταία φορά, με μια κλειστή «διεθνή διάσκεψη» στο Σαρμ Ελ Σείκ της

Αιγύπτου να «τελειώσει το πρόβλημα» (ενόψει της γενικής διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης) χιλιάδες διαδηλωτές σε όλα τα αραβικά κράτη βγήκαν στους δρόμους, εναντίον των εκβιασμών....

Αμέσως μετά έγινε η επίθεση αυτοκτονίας από μερικά κινικό πολεμικό πλοίο στην Υεμένη.

Αυτός είναι χωρίς μάσκα ο περιβόητος «ισλαμικός φονταμενταλισμός»: η δυ-

ναμική μιας διατεχικής συμμαχίας βελτίωσης της θέσης του αραβικού και του μουσουλμανικού κόσμου στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό, την οποία καταστέλλουν με κάθε τρόπο τόσο τα υπάρχοντα καθεστώτα, όσο και οι «μεγάλες» και «μειοσεί» δυνάμεις.

Και είναι χαρακτηριστικό πως ο «ισλαμικός φονταμενταλισμός» υπερέχει των τωρινών καθεστώτων σε διάφορα ζητήματα «κρατικού ορθολογισμού»: μιιάζει ικανός να λύσει διάφορα «σωρευτικά προβλήματα» που έχουν μαζευτεί εδώ κι εκεί. Στην Τουρκία ο μόνος που είχε σοβαρή πιθανότητα τα «λύσει» το «κουρδικό πρόβλημα» χωρίς την αιμοραγία ανθρώπων και οικονομίας που προκάλεσε η милитарιστική αντίληψη του «κοσμικού» κράτους ήταν ο ισλαμιστής (και πρώην φασίστας) Ερμπακάν. Στο Αφγανιστάν πάλι οι Ταλιμπάν ήταν οι μόνοι που πέτυχαν ένα είδος εθνικής ενότητας που θα ήταν πλήρης στην επικράτεια του κράτους τους αν δεν ενισχύονταν στρατιωτικά και πολιτικά οι συμμαχίες της «βόρειας συμμαχίας» που είχαν πριν ριμάξει όλη τη χώρα... ενώ τώρα καλούνται να την απελευθερώσουν από τους «τρομοκράτες».

Εν τέλει, αν εννοήσουμε τον καπιταλισμό σαν ένα απρόσωπο σύστημα σχέσεων και αξιών, πολύ γρήγορα ο ισλαμικός ριζοσπαστισμός θα ενεδίξει στην γοητεία του, κάνοντας τις αναγκαίες προσαρμογές και τροποποιήσεις στα ιδεολογικά δόγματά του. Εξάλλου δεν είναι ακριβώς ίδια η «καπιταλιστική ηθική» στην Ιαπωνία και στις ΗΠΑ για παράδειγμα – παραλλαγές επιτρέπονται και βοηθούν. Αλλά κάτι τέτοιο θα προϋποθέσει αποκατάσταση της ελεύθερης αγοράς παγκόσμια για τις πρώτες ύλες (αυτό που διακρίσσονταν αλλά φροβούνται στον βορρά...) δηλαδή «εθνική απελευθέρωση» του μουσουλμανικού (όπως και του λατινοαμερικάνικου, όπως και του αφρικανικού γενικό) κόσμου. Δημιουργία «ομαλών» ταξικών κοινωνιών (δηλαδή «ομαλή συσσώρευση δι' εαυτών») και καλύτερη «εσωτερική» κατανομή του πλούτου. Στην βάση αυτή τα μεταρρυθμιστικά κινήματα θα έρχονταν πολύ γρήγορα.

Η σφαγή στην Σάμπρα και την Τσατίλα, όπως και η σφαγή στην Σρεμπρένιτσα «βυθίζουν» σε εκατομμύρια πληθείους τα πολιτισμένα σχέδια για την «τύχη» τους.

Ενώ δεν υπάρχει λοιπόν απειλή γενικά για τον καπιταλισμό (σαν απρόσωπο σύστημα) από τον ισλαμικό ριζοσπαστισμό, υπάρχει όμως για τους καπιτα-

στές στο βορρά, σαν «φυσικό» υποκείμενο! Πολύ περισσότερο που η τέτοια απαίτηση ανακατανομής συμπίπτει με μια διαρκή, και οξυμένη πλέον, κρίση Ασφαλώς θα ήθελε (ο καπιταλιστικός βορράς) «περισσότερη δημοκρατία» στον κόσμο – όχι όμως τόσο πολλή ώστε να επηρεάζονται οι τιμές των κινήτων υλών! Ασφαλώς θα ήθελε «ελεύθερη αγορά», αλλά όχι και παντού! Οπότε, ρεαλιστές καθώς είναι τα αφεντικά, προτιμούν είτε τα υπάρχοντα καθεστώτα, είτε ελεγχόμενη μετάβαση σε άλλα, της ίδιας λειτουργικότητας: να εξασφαλίζουν την φτήνια. Και σε καμία περίπτωση δεν θα ήθελαν «ακρίβες», αναστροφές, σαν αυτές που θέλει η κοινωνική βάση του ισλαμικού ριζοσπαστισμού...

Η αναμέτρηση άρα δεν έχει αρχίσει επειδή οι «ισλαμιστές» κηρύξαν τον πόλεμο στη δύση και στις αξίες της. Δεν θα είχαν καθόλου χρόνο και όρεξη για κάτι τέτοιο. Αλλά επειδή, αντίστροφα, ο αναπτυσσόμενος βορράς προσπαθεί να εμποδίσει «ώρμες», εξέλιξεις από το Μαρόκο ως την Ινδονησία: επειδή συνεχίζει να «παγώνει», με άμεση ή έμμεση βία, την ιστορική κίνηση. Αυτό είναι η αποδυναμωμένη βόρεια «αξία», αν όχι η μοναδική, που επιστρέφουν εδώ και δεκαετίες στον αραβικό και μουσουλμανικό (και όχι μόνο...) κόσμο: η μείωση της δικής τους αξίας είναι η αξία των μητροπόλεων.

Προκύπτει ένα ερώτημα εδώ. Είναι ενωμένα όλα τα αφεντικά με μια κοινή άποψη για την βίαιη διαχείριση του «ισλαμικού προβλήματος»; Είναι ενωμένοι στο να κάνουν αυτό που δεν μπορούν πλέον τα καταρρέοντα καθεστώτα, να εξοντώσουν δηλαδή τμήματα της μάχης πολιτικής inteligenτίας των ανερχόμενων «ισλαμικών» διατεχικών συμμαχικών τηγορώντας τα για «τρομοκρατία»; Είναι το ίδιο αποφασισμένα όλα τα αφεντικά στο βορρά να αποκεφαλίσουν την, ας την πούμε έτσι, καινούργια «αστική τάξη» στον μουσουλμανικό κόσμο; Μας είναι δύσκολο να απαντήσουμε ένα «ναι» ή ένα «όχι».

Η ανάγκη για έναν νέο αμυντικό ιμπεριαλισμό

Κι αυτό γιατί υπήρχαν ήδη διαμορφωμένες διαφορετικές τακτικές. Για παράδειγμα το γαλλικό και το γερμανικό κράτος είχαν αποκαταστήσει ήδη «εμπορικές σχέσεις» με το ισλαμικό Ιράν, και το ρωσικό έχει στρατηγικές συμφωνίες μαζί του, την ίδια στιγμή που οι ΗΠΑ το θεωρούν φωλιά «τρομοκρατών». Από το 1998 επίσης ο γαλλικός στρατός είχε αποσυρθεί από την «τιμωρία» του μαπαθικού δικτάτορα Χουσέιν, αφήνοντας στους αγγλοσάξονες τις προσπάθειες για στρατιωτικό εκδημοκρατισμό της ιρακινής κοινωνίας... Επιπλέον η κάθε άλλο παρά ισλαμική Κίνα είχε πετύχει μια ορισμένη «διείσδυση» στο Πακιστάν, πράγμα που θα της επέτρεπε να ρυθμίσει σχέσεις με διάφορες κατηγορίες ισλαμιστών, στη βάση κοινών συμφερόντων.

Φαίνεται πως υπάρχουν δύο «επιλογές» και η δυνατότητα για ορισμένα καπιταλιστικά κράτη η λα καρτ χειρισμών. Η μία επιλογή θα μπορούσε να διαπραγματεύεται και να ανέχεται εδώ κι εκεί μια λογική «πολιτική αναδιάρθρωση», σε μερικές τουλάχιστον περιοχές της ζώνης που βρίσκεται υπό επιτήρηση, και θα επιχειρούσε να αποκτήσει προνομιακές σχέσεις με τις νέες ελίτ, όσο «ισλαμικές» κι αν είναι, υπό ορισμένους όρους: κυρίως όχι ακριβώς στις τιμές των πρώτων υλών. Η δεολογική «διευκόλυνση» μιας τέτοιας προσέγγισης είναι πως τις τελευταίες δεκαετίες δεν έχουν όλοι λε-

ρώσει τα χέρια τους στη Μέση Ανατολή στον ίδιο βαθμό όσο οι ΗΠΑ (που πάντως φρόντιζαν και για το «γενικό καλό...») – πράγμα που έχει ιδιαίτερη σημασία για την ρητορεία (αλλά και τον ρεαλισμό...) του ριζοσπαστικού ισλαμισμού.

Αντίθετα η άλλη επιλογή εμφανίζεται να προτιμάει την βίαιη «σταθεροποίηση» των «ασταθών» (λόγω φανατικού ισλαμισμού και «τρομοκρατίας»...) περιοχών της μουσουλμανικής ζώνης. Αυτή η επιλογή μπορεί να είναι «τακτική» σε περιοχές «άμεσου, ζωτικού συμφέροντος» – όπως στη στάση του γαλλικού κράτους απέναντι στο αλγερινό, ή όπως (πιθανόν...) του ελληνικού κράτους απέναντι σε μερικούς βόρειους γείτονές του. Γίνεται όμως «στρατηγική» για όσα αφεντικά θεωρούν πως η στρατιωτική υποεροχή τους είναι το μόνο αληθινό συγκριτικό πλεονέκτημα που έχουν, προς το παρόν, (όχι απέναντι στον ισλαμικό κίνδυνο, αλλά) απέναντι σε άλλες ομάδες, συμμαχίες ή/και ενώσεις αφεντικών.

Υπάρχουν πάντως ορισμένα γεγονότα που δείχνουν πως το αγγλοσαξονικό μπλοκ ετοιμαζόταν εδώ και καιρό για ένα τέτοιο έργο, και απλά περίμενε την αφορμή. Που του δόθηκε... Για παράδειγμα, τέτοια εποχή πριν έναν ακριβώς χρόνο, και συγκεκριμένα το δεύτερο 10ήμερο του Σεπτεμβρίου (οποία σύμπτωση ως προς τις κλιματικές συνθήκες!!!!) πραγματοποιήθηκε στο Καϊζακσάτν στρατιωτική άσκηση 2000 στρατιωτών – εναντίον των ισλαμιστών! Εκτός των γειτονικών κρατών (Μογγολία, Καζακσάτν, Κιργιζία, Αζερμπαϊτζάν, Ουζμπεκιστάν) για τα οποία δεν έχει νόημα να σχολιάσουμε κάτι, εκ μέρους του ΝΑΤΟ συμμετείχαν – και προφανώς είχαν την επιτελική ευθύνη – τα εξής τρία κράτη: οι ΗΠΑ, η Μεγάλη Βρετανία, και η Τουρκία. Τι σύμπτωση διόλεη!! (Και τί δυστυχία να μην έχουν καλέσει και την Ελλάδα! Αφού είχε πάει κι ο μεγαλέξαντρος εκεί...)

Λίγους μήνες αργότερα, και συγκεκριμένα τον Φεβρουάριο του 2001, το

απόψεις. Επισκεπτόμενος το Ισραήλ δήλωσε πως η οργάνωση Χαζμπολάχ (που δρα στο Λίβανο) είναι «τρομοκρατική». Πράγμα που του σπείρισε ένα καλό πετροβρολήτο από Παλαιστίνιους φοιτητές, και ένα γερό τράβηγμα του αυτιού από τον Σιράκ «για έκθεση των γαλλικών συμφερόντων σε κίνδυνο»...

Ένα τρίτο γεγονός στην μακρόχρονη προετοιμασία είναι η εφεύρεση (και η εμεδέδωση) της έννοιας του «κράτους ταραξία». Που έχει αρχίσει, από τη μεριά τουλάχιστον των Ηπα (αλλά στη συνέχεια δεν έμειναν μόνες...) εδώ και καιρό. Ως τις 11/9ου υπήρχε η εντύπωση πως αυτή η έννοια αφορούσε την (απόλυτα παράλογη!!!) περίπτωση να κηρύξει κάποιο κράτος επίσημα τον πόλεμο στις Ηπα, ή στρατιωτική υποεροχή τους είναι το μόνο αληθινό συγκριτικό πλεονέκτημα που έχουν, προς το παρόν, (όχι απέναντι στον ισλαμικό κίνδυνο, αλλά) απέναντι σε άλλες ομάδες, συμμαχίες ή/και ενώσεις αφεντικών.

Το αξιοσημείωτο είναι πως ένα «κράτος ταραξίας», όπως το Αφγανιστάν, δεν είναι άλλο από ένα κράτος που ζήτησε αποδείξεις για την ενοχή του «προς έκδοση» πολιτή του, ή φιλοξενούμενού του: ό,τι προβλεπόταν, δηλαδή, από τις διεθνείς νομικές συνθήκες της δύσης. Δυο χρόνια μόνο πριν ένα τέτοιο κράτος θα ήταν το ελληνικό: αν όχι επειδή «φιλοξένησε» για μερικές ώρες τον Οτσαλάν, σίγουρα επειδή παρέιχε άσυλο και δημόσια (όπως και κρυφά) υποστήριξη στο ΡΚΚ. Τι κρίμα: αν ο διεθνής αγώνας κατά της τρομοκρατίας είχε ξεκινήσει δυο χρόνια νωρίτερα το ελληνικό κράτος θα είχε βρεθεί στην όχι ευχάριστη θέση να κηρύξει «ερό πόλεμο».... Χαρά ο Παρασκευαΐδης!

Τέταρτο γεγονός που αποδεικνύει την μακρόχρονη προετοιμασία του αγγλοσαξονικού άξονα για την «αντιτρομοκρατική εκστρατεία» (και τις «παράπλευρες» παραμέτρους της) είναι οι τωρινές

συμμαχίες του. Οι έγκυροι αναλυτές – στρατευμένοι συνειδητά ή όχι στις τάξεις των αφεντικών – παρατηρούν πως συμμαχίες με κράτη σαν το Πακιστάν ή την Σαουδική Αραβία εναντίον της ισλαμικής τρομοκρατίας είναι αντιφατικές, πρόχειρες, αβέβαιες. Τίποτα απ' όλα αυτά: το δίπλολο «αποσταθεροποίηση / βίαιη σταθεροποίηση» έχει δοκιμαστεί τη δεκαετία του '90 καλά και αποτελεσματικά. Στα βάλκάνια, και όχι μόνο. Οι σημερινοί σύμμαχοι γίνονται - χρήσιμα - αυριανοί εχθροί....

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη σοφία για να καταλάβει κανείς (και οπωσδήποτε τα επιτελεία της στρατηγικής της έντασης, να μην ξεχνιόμαστε!) πως δεδομένες της κοινωνικοπολιτικής πάλης σε διάφορα κράτη της υπό επιτήρηση ζώνης, η έστω και συμβολική συστράτευση τους στον «αγώνα κατά της τρομοκρατίας» επιταχύνει την εσωτερική διάλυση τους. Αυτό που οι έγκυροι αναλυτές θεωρούν σαν «κακή παρενέργεια», η αποσταθεροποίηση δηλαδή των καθεστώτων στο Πακιστάν, στη Σαουδική Αραβία ή την Αίγυπτο, είναι το ακριβώς αντίθετο: το πρόσχημα, η δικαιολογία, η νομιμοποίηση για ακόμα μεγαλύτερη δόση βίαιης «σταθεροποίησης». Είτε επειδή υπάρχει «μεγαλύτερος κίνδυνος τρομοκρατίας» (περισσότερα «κράτη ταραξίας») είτε επειδή υπάρχει μεγαλύτερη ανάγκη «προληπτικής ασφάλειας».

Αξίζει εδώ να σημειώσουμε πως ένα χρόνο πριν τον αγγλικό «αντιτρομοκρατικό» νόμο, τον Φεβρουάριο του 2000, ήταν ο γάλλος πρωθυπουργός που διατύπωνε «όμοια, ίσως από βιασύνη - παρόμοιας

Ο «χάος» και ο «χόος»

Ας το πούμε λοιπόν: εκείνο που διεθνώς – στην Ευρώπη και στη βόρεια Αμερική – θα μπορούσε να λεγεται αντικαπιταλιστικό / αντικρατικό κίνημα έχει βρεθεί απ' τις αρχές του φθινοπώρου με χαμένο το έδαφος κάτω απ' τα πόδια του. Όσοι είχαν επενδύσει (ή είχαν «στοιχηματίσει»), καθότι κι ο τζόγος επιτρέπεται (πια) κάποιαν αόρατη ελπίδα στο ρεύμα της αντιπαγκοσμιοποίησης, και δεν ήταν λίγοι, χρεωκόπησαν. Δεν φταίει η αναπόδία της ιστορίας. Άλλα φταίει. Τώρα που (αρχής γενομένης από τις ΗΠΑ) ο λαός του Σιάτλ διαλύεται στα εξών συνετέθει, φαίνεται όχι μόνο η σαθρότητα της συνυπαρξης αλλά και η κομφορμιστική γοητεία της. Οι εργατοπατέρες της ALF CIO κάνουν εράνους για τα θύματα των twin buildings και συμπαραστέκονται θερμά στον Μπους. Οι πράσινοι και οι εναλλακτικοί Ξαναζεσταίνουν την ειρηνοφιλία των sixties – το μάθημα του πολέμου στον Κόλπο δεν τους ήταν αρκετό. Όσο για τους σπάστες; Όσοι απ' αυτούς υποστηρίζουν πως έχουν κάποιο πολιτικό κριτήριο ας το παραδεχτούν, κακό δεν είναι: Το θέμα δεν είναι αν κάποιοι κάνει μικρότερα ή μεγαλύτερα επεισόδια, αλλά να μην γίνεται επεισόδιο σε ένα έργο που του διαφεύγει.

Στην αποδωμεριά του ατλαντικού τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Οι ευρωπαϊκές κοινωνίες δεν έχουν μπει ακόμα γερά στο χορό, όμως μην έχει κανείς αμφιβολία: Ξέρουν, και θέλουν να χορέψουν. Από τον ειρηνισμό μέχρι τον κυνισμό, και από τον αντιαμερικανισμό ως τον φιλοαμερικανισμό τα βασικά δόγματα είναι δεκτά. Τα κόκκαλα των διάφορων Κάουτσκι και Μπερστάιν θα τρίζουν από ευχαρίστηση βλέποντας πόσο επίκαιρα είναι τα δόγματα και οι επιλογές τους. Ο αμυντισμός, το διάφανο σώβρακο του ιμπεριαλισμού, είναι και πάλι της μόδας. Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από τον καπιταλιστικό κόσμο: και σταζει αίμα.

Έχουμε αρχές και καλούς τρόπους, οπότε δεν μας επιτρέπουμε κλωτσιές στο πτώμα της «αντιπαγκοσμιοποίησης». Έχουμε και γούστο. Θα είναι χρήσιμο να διαλυθεί όχι μόνο το ανεμομάζωμα που έγινε κάτω απ' τις σημαίες της σοσιαλδημοκρατίας, αλλά και τα περισσότερα από τα συστατικά του μέρη. Όσοι είναι να πάνε στα μικρά και μεγάλα κκε, να τσακιστούν... Όσοι είναι για τις ευπ ή για τα σπίτια τους, το ίδιο, το γρηγορότερο... Οι τηλεθεατές ας κλιστούν στα big brother καταφυγία τους... Κι όσοι/ες έχουν τα κότσια να μείνουν στο πεζοδρόμιο, ας προετοιμαστούν. Και επιτέλους ας ανοίξουν το μυαλό τους. Οι παραδοσιακές ευκολίες και απλυστεύσεις, αισχρές ακόμα τον καιρό της δόξας τους, τώρα είναι η καθηφόρα πρὸς την κόλση. Η ιστορία που βόλευε τους πάντες να είναι νεκρή σκάβει λάκους. Για τις παλιές αγάπες μη μιλάς. Στα πιο μεγάλα κάνουν πίσω.

ΤΙ ΕΙΧΑΜΕ ΤΙ ΧΑΣΑΜΕ

Στις 11 του Σεπτεμβρίου δεν γκρεμίστηκαν δυο γυάλινοι πύργοι στη Ν. Υόρκη, κι αυτό ήταν όλο. Το θέμα είναι όπιο, αλλά: γκρεμίστηκαν πολλά περισσότερα γυάλινα παλάτια, κτισμένα στην άμμο πρωτοκοσμικών βεβαιοτήτων. Αντίθετα με τις εντυπώσεις δεν έγινε μία επίθεση. Έγιναν πολλές. Αόρατες, αναμενόμενες (από τις γαμημένες εμμονές που θα έχετε εντοπίσει στις σελίδες αυτές...) και σίγουρα πετυχημένες. Έγινε η δυσιδαμονική καθήλωση των ερμηνειών και των αντερμηνειών του καπιταλιστικού κόσμου σε μοτίβα που είναι συμβατά με την βαρβαρότητά του.... Έγινε πλάτσικο φόβων, απωθήσεων, έλξεων.... Έγινε η θριαμβευτική επίδειξη των δυνατοτήτων του συστήματος (με σπολή εκστρατείας πλέον) να διδάσκει τις βασικές «αλήθειες».... Έγινε η δύσθυμη μαζική παλινδρόμηση από το καταναλωτικό ντελίριο σ' εκείνο της επιβίωσης.... Έγινε η πολιτική αλήθεια ουρά της αστυνομίας... Έγιναν όλα εκείνα που είναι οι προϋποθέσεις αυτών που γίνονται, και θα γίνουν. Κι ακόμα δεν έχει γίνει τίποτα!

Ήταν ένα ραντεβού με την ιστορία. Όχι των «φονταμενταλιστών» όπως διαδίδουν τα αφεντικά κι όπως πίστεψαν διάφοροι ηλίθιοι. Αλλά του μενταλισμού – της «ηθικοποίησης» της κυριαρχίας. Το αντικαπιταλιστικό / αντικρατικό κίνημα θα έπρεπε να είναι με τα όπλα της κριτικής παραπόδα, θα έπρεπε να είναι έτοιμο. Δεν ήταν, κι αυτό δεν είναι ανεξήγητο. Αλλά η ιστορία απεχθάνεται το κενό. Τ' αφεντικά είχαν ήδη πολύ χώρο για να κινούνται πίσω απ' τις πλάτες μας. Από τις 11/9ου και μετά τον αξιοποιούν ακόμα καλύτερα.

Πριν ένα μήνα, στις 25/9ου, εκθέσαμε την άποψή μας για τα γενεσιουργά αίτια της φρενιτίδας, και κατά συνέπεια για τις γενικές κατευθύνσεις που θα ακολουθήσει. Μιλάμε για την καπιταλιστική κρίση. Δεν έχουμε την απαίτηση να συμφωνήσει ο καθένας μαζί μας. Οι καιροί όμως απαιτούν τέτοιου είδους εξηγήσεις. Απαιτούν αυτό: να στήσουμε τους εαυτούς μας μέσα στον πραγματικό κόσμο, να στήσουμε και τα δύο, κι εμάς κι αυτόν, με το κεφάλι επάνω και τα πόδια κάτω.

Γιατί στις 11/9ου έγινε κι αυτό επίσης: η σημαίνουσα απουσία των επαναοστατικών υποκειμένων στις μητροπόλεις. Η συνθήκη αυτή υπήρξε κατά κάποιον τρόπο γενέθλια ενός μικρού αριθμού συντρόφων και συ-

ντροφισσών πριν από πέντε περίπου χρόνια, υπό την μορφή ερωτήματος: ... ο βαλκανικής καταγωγής προ-
λετάριος, ζωσμένος με δυναμίτες, ετοιμάζεται να αυτοανατιναχτεί στον υπόγειο της Ομόνοιας.... υπάρχουν
μερικές δεκάδες δευτερόλεπτα μόνο διαθέσιμα πριν τον θάνατο.... είναι όλοι εκεί, γύρω από το ουρλιαχτό
του: καριόληδες μου φάγατε τ' αδέρφια, κάνατε τις αδερφές μου πουτάνες, αυτό είναι, τελειώσατε.... είναι
όλοι εκεί, οι περαστικοί, οι αθώοι χωρίς εισαγωγικά, οι αθώοι με εισαγωγικά, οι έκπληκτοι, οι ευαίσθητοι,
οι δεξιοί, οι αριστεροί, οι ακροαριστεροί, οι μπαχαλάκηδες, οι μπάτσοι, οι δημοσιογράφοι, νέοι, γέροι και
μωρά.... είμαστε όλοι εκεί... ποιός έχει να πει ή να κάνει κάτι σώζοντας τον αυτόχειρα
και το μίσος του;

Μένοντας μακριά από κάθε καπιταλιστικό και κρατικό έγκλημα, σε μια ιδεατή «αντίθεση» που είναι η-
θικολόγα, αισθητική και μικροαστική, είναι πολλοί οι πρωτοκοσμικοί εξτρεμιστές που παριστάνουν πως
έχουν την απάντηση έτοιμη. Είναι ψεύτες – ελεεινή υποσημείωση του γενικού ψέματος. Τον κώλο τους θα
τρέξουν να σώσουν, όπως κάνουν σιωπηλά εδώ και χρόνια. Εμείς δεν έχουμε την απάντηση. Δεχόμαστε
όμως την σοβαρότητα και το βάρος της ερώτησης. Δεχόμαστε τις συνέπειές της. Κι αυτής, κι όλων των
υπόλοιπων που εννοούνται.

Μια τέτοια συνθήκη ήταν ως τις 10/9ου «θεωρητική» μέσα στον αντικαπιταλισμό / αντικρατισμό των μη-
τροπόλεων. Και σαν τέτοια «αόρατη». Μπορούσε κανείς να είναι βέβαιος πως ήταν επιπλέον και ανύ-
παρκτη; Εκ των υστέρων αποδεικνύεται πως ναι, ήταν ανύπαρκτη. Η μακάρια αθώωτητα των επαναστα-
τικών (σε εισαγωγικά πολλά) κύκλων επέτρεψε το «αδιανόητο»: ένα κομμάτι μίσους αποσπάστηκε από την
«περιφέρεια» και εκτοξεύτηκε προς τις μητροπόλεις... κι εκεί, απόντων των επαναστατικών υποκειμένων που
θα έπρεπε να το υποδεχτούν, να το φιλοξενήσουν και να το εντάξουν στην στρατηγική της ανατροπής, αυ-
τό το μίσος «παραφέρθηκε» ή «εξετράπει»: τόσο πολύ ή τόσο λίγο (δεν θα μάθουμε ποτέ) ώστε να συμπε-
ριφερθεί σαν τυφλό. Τα υπόλοιπα ήταν και είναι παιχνιδάκι στα χέρια των αφεντικών.

Είναι γελοίος όποιος βγάζει την ουρά του έξω απ' αυτήν την απουσία χειροκροτώντας και υποδει-
κνύοντας πως «αυτή είναι η επανάσταση». Είναι θλιβερός όποιος νομίζει ο καπιταλισμός και το κράτος εί-
ναι κάτω από ένα κουμπί off ή έξω απ' το πιλοτήριο ενός αεροπλάνου. Αλλά η γελοιότητα και η βλακεία δεν
έλλειψαν ποτέ.

Τέτοιου είδους απουσίες, και τέτοιου είδους εκ των υστέρων λαχανιασμένα αναιδείς «επαναστατικές
συνηγορίες», συμβαίνουν όταν αλλάζει η ταξική σύνθεση των κοινωνιών. Ιδέες, επιθυμίες, πρακτικές
που στη αρχή τους έμοιαζαν να κουβαλάνε το σπόρο γενικότερων αρνήσεων γίνονται κοπριά όταν εκεί-
νοι που τις κουβαλάνε ανεβαίνουν, μόνοι τους ή με παρέα, επειδή το επεδίωξαν ή επειδή «έτυχε», ψηλό-
τερα μέσα στο βαρέλι. Και οι ιδέες, και οι πρακτικές, και οι επιθυμίες αφομοιώνονται στη διαλεκτική της
κυριαρχίας. Η πολιτική απουσία επαναστατικού σχεδίου στις μητροπόλεις οφείλεται εν μέρει μόνο στην
κατάπτωση των μεμονωμένων ατόμων. Κατά το υπόλοιπο είναι η γλυκειά (για τον πρώτο κόσμο) συνέπεια
της παγκόσμιας ταξικής αναδιάρθρωσης. Η επανάσταση στην καθημερινή ζωή υπήρξε το τελευταίο ι-
στορικά πρόταγμα. Κι από κει που ήταν η κρίσιμη διαρκής υπενθύμιση του βάθους και της έκτασης που
θα έπρεπε να έχει η γενική ανατροπή, «πέτυχε» γινόμενη το ακριβώς αντίθετο: κοινοτυπία στο στόμα κά-
θε τουρίστα των ανταρσιών, και ελώδες καταφύγιο προσχημάτων, καπιτιστών, μικροτήτων και άλλοθι.
Όπως κάποτε τα σοβιέτ και οι κομμούνες αντιστράφηκαν στη μοχθηρή και ανθρωποφάγα γραφειοκρατία
που ονομάστηκε υπαρκτός σοσιαλισμός, έτσι και η κριτική της καθημερινής ζωής απονεκρώθηκε από κά-
θε επαναστατική κοινωνική προοπτική και έγινε ατομικό σπόρ, ο υπαρκτός νεομικροαστισμός των μητρο-
πόλεων. Και κάτι ακόμα χειρότερο: μια ωραία και παχιά ιδεολογία για να ξεφορτώνεται κανείς τον κό-
σμο, κάνοντας «κάτι για τον εαυτό του». Χρειαζόμαστε και την κριτική στην καθημερινή ζωή και τις κομ-
μούνες - και όχι μόνο αυτά.

ΤΙ ΜΑΣ ΖΗΤΑΝΕ ΝΑ ΧΑΣΟΥΜΕ

Οι παραλλαγές της πρωτοκοσμικής αυταρέσκειας είναι το πρώτο εμπόδιο στο διπλό, θεωρητικό και
πρακτικό εγχείρημα που θα έπρεπε να έχουν αναλάβει όλοι όσοι είναι εχθροί του κράτους και του κεφά-
λαιου πριν τις 11/9ου. Θεωρητικά: να αναλύσουμε όσα συμβαίνουν με τους πραγματι-
κούς ταξικούς τους όρους. Πρακτικά: να μοιραστούμε το παγκόσμιο πληθειακό
μίσος, στο βαθμό που μας αναλογεί, αυτοοργανωνόμενοι. Το ίδιο εμπόδιο παραμένει και
μετά. Η παρεμβολή των δραματισθέντων εκείνη την ημέρα, κυρίως των ευκαιριών που άρπαξαν τα α-
φεντικά και των μεθοδεύσεων που έτσι κι αλλιώς είχαν κατα νου (τώρα όμως απλώνουν και στην πράξη)
έχει αποπροσανατολιστικά αποτελέσματα. Πρέπει να τα λάβουμε υπόψη μας.

Καθόλου απρόσμενα, από τα ερείπια των διδυμων πύργων της μεταφυσικής και της ιδεολογίας του «ε-
παναστατισμού» - γι - τη - φάση - του, σέρνονται δύο νεκροζώντανοι. Ο ένας λέγεται αντιπολεμισμός. Τον
άλλο θα τον ονομάσουμε προσωρινά «λαντενισμό».

Τα αντιπολεμικά κινήματα ιστορικά είχαν ανταγωνιστική αξία όχι επειδή εξέφραζαν την ειρηνικότητα
της ανθρώπινης ψυχής, που τάχα σέρνεται στα πεδία των μαχών με το ζόρι. Την εποχή που οι πόλεμοι με-
ταξύ κρατών γίνονταν με μαζικούς στρατούς κληρωτών, τους καιρούς που ολόκληρη η κοινωνία όφειλε
να επιστρατευτεί στο πλευρό του κρατικού (της) милитарισμού, η εναντίωση στον πόλεμο είχε επαναστα-
τική αξία όχι σαν η φωνή της καλοσύνης και της ανθρωπιάς. Αλλά σα μέσο να υπονομευτεί το η-
θικό και το αξιόμαχο του (κάθε φορά) «δικού μας» στρατού. Η λιποταξία, η ένοπλη α-
νταρσία, η απείθεια στις διαταγές των ανωτέρων, η άρνηση στράτευσης, όλο το ρεπερτόριο των αντιπο-
λεμικών δράσεων εφευρέθηκε από αγωνιστές, από επαναστάτες, που σκόπευαν να προκαλέσουν εσω-
τερική κρίση μέσα σε κάθε κράτος χωριστά και σε όλα, μέσα σε κάθε κοινωνία σε καιρό διακρατικού πο-
λέμου. Δεν έφτασε κανένας απ' αυτούς τους σαμποτέρ μπροστά στα εκτελεστικά απόσπασματα με την
αφέλεια του να αγνοεί ποιά δεδομένα της καπιταλιστικής ειρήνης είναι που οδηγούν στον πόλεμο. Και δεν
θα ήταν στόχος η επιστροφή στην προ του πολέμου ειρήνη! Τα ανταγωνιστικά αντιπολεμικά κινήματα ση-
μάδευαν σε πρώτο χρόνο τον ίδιο τον πόλεμο επειδή στόχευαν σε δεύτερο χρόνο στην ένοπλη ανατροπή
της ειρηνικής βαρβαρότητας. Οτιδήποτε άλλο ήταν flower power.

Όμως τα αφεντικά, μετά από δύο παγκόσμιους και κάμποσους περιφερειακούς πολέμους, έμαθαν το
μάθημα. Για να αποφύγουν τον κίνδυνο μιας αντιπολεμικής ανταρσίας μέσα σε μαζικά τμήματα ενόπλων
του «δικού τους» στρατού, επιχειρούν να διεξάγουν πολέμους με επιλεκτά σώματα πληρωμένων φονιά-
δων. Τί σημαίνει υπ' αυτές τις συνθήκες το «να βροντοφωνάξουμε όχι στον πόλεμο»; Η λιποταξία είναι ου-
τοπική στις τάξεις δολοφόνων με συμβόλαια και πριμ αποδοτικότητας. Η άρνηση στράτευσης δεν αγγί-
ζει τον εθελοντικό милитарισμό, που ακόμα κιαν είναι «μειοψηφικός» (ακόμα κιαν...) κάνει μια χαρά τη
δουλειά του. Η ένοπλη ανταρσία είναι αδύνατη εφόσον δεν μοιράζονται όπλα σε όλους. Η ίδια η τεχνολογία
του πολέμου είναι απρόσιτη, μη οικειοποιήσιμη από μαζικά κινήματα, ώστε να στραφεί εναντίον των α-
φεντικών. Η μετατροπή του πολέμου σε εσωτερική πόλωση χωρίς τέτοιες ή ανάλογες κινήσεις είναι γε-
νική και αφηρημένη. Αντιπόλεμος χωρίς συγκεκριμένους και πρακτικούς τρόπους φθοράς των μηχανι-
σμών του κράτους είναι απεργία σε καιρό καλοκαιρινής άδειας: την ώρα που κανείς δεν μας χρειάζεται ι-
διαίτερα, το να φωνάζουμε «κάτω η μισθωτή σκλαβιά» δεν είναι σοβαρό πρόβλημα...

Απομένουν πάντως δυο δουλειές για το «όχι στον πόλεμο» σήμερα: η καταγγελία της αφηρημένης ι-
δέας του πολέμου, και άρα έμμεσα αλλά καθαρά της βίας. Αυτό δεν είναι εντελώς άχρηστο για κανένα κρά-
τος: παριστάνοντας πως απολογείται σ' αυτούς που παριστάνουν πως το κατηγορούν εξηγεί διαρκώς το
πόσο «αναγκασμένο» είναι να «καταφύγει στη βία» αν και κατα βάθος δεν ήθελε! Γιαυτό οι «αντιπολεμιστές»
είναι ταυτόχρονα και «φιλειρηνιστές»: απεχθάνονται την βία, και ασφαλώς δεν θα στραφούν δυναμικά ε-
ναντίον του κράτους τους, ούτε, έστω, συμβολικά. Θέλουν και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο.

Κι αυτό ακόμα: το ραφινάτο «όχι στον πόλεμο» τώρα σημαίνει την «ανακάλυψη» ενός πολέμου τώρα,
και μάλιστα στο Αφγανιστάν. Δέκα χρόνια ελληνικής κατοχής και στρατιωτικής διπλωματίας στα βάλκί-
νια παραγράφονται!

Ο «λαντενισμός», από τη μεριά του, εμφανίζεται σαν εξτρεμισμός. Αλλά είναι το ίδιο εικονικός όσο και
το στημένο (κακοστημένο μάλιστα) δίπολο καλό / κακό. Κάθε καλός θεατής που υπερασπίζεται το φτω-
χό του μυαλό και την ανύπαρκτη υπόληψή του διαλέγει μανιχαϊστικά. Μπορεί μάλιστα να αντιστρέψει το
δίπολο χωρίς να πειράξει τη δομή του – όπως γίνεται συνήθως στα έργα με καουμπούδες και ινδιάνους.
Τότε «ένας είναι ο εχθρός, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός». Γελοίο όταν ακούγεται στο βορρά οπουδήποτε
αλλού έξω από τις ίδιες τις ΗΠΑ! Γιατί αυτό που εννοεί το σύνθημα είναι πως ο ιμπεριαλισμός είναι κάποια
εθνική ιδιοτροπία, ίσως μάλιστα η σκευωρία μιας χούφτας παραφρόνων, που υφαίνεται μακριά μας. Κα-
θόλου τυχαίο που η αποκάλυψη της σκευωρίας είναι επιλεκτική, και τόσο διακριτική απέναντι στο ελλη-
νικό εθνικά και κοινωνικά ιμπεριαλιστικό νταβατζιλίκι...

Η «μοναδικότητα» του εχθρού, και η τόσο μεγάλη απόσταση που μας χωρίζει από δαύτον, προσφέρει
πλούσιες ευκολίες. Η «κυβέρνηση είναι συνένοχη», πιθανόν, επειδή «άγεται και φέρεται» από τον μονα-
δικό και παντοδύναμο εχθρό, πράγμα που σημαίνει πως κάποια άλλη κυβέρνηση, πιο «αριστερή», θα ή-
ταν σθεναρότερη... Μια άλλη συμμαχία επίσης, όχι με τον μοναδικό εχθρό, του τίμιου κράτους και της ει-
ρηνοφιλής κοινωνίας μας, θα ήταν προφανώς προτιμότερη... Επιπλέον θα ήταν σκόπιμο, αντί να παρα-
πλανείται το εθνικό συμφέρον από τα συμφέροντα των «φονιάδων των λαών», να οχυρωθεί αυτοτελώς α-
πέναντι στις εναντίον του απειλές... γιατί δυστυχώς, παρά την ελληνική καλοσύνη, υπάρχουν και κακοή-
θεις στη γειτονιά. Καίνε και τις σημαίες «μας»!

Βρισκόμαστε στην αρχή μιας περιόδου που όπως όλα δείχνουν είναι ο τελικός γύρος για το ξέπρασμα της κρίσης. Βρισκόμαστε εδώ παρά την θέλησή μας – και επειδή για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα δεν προβάλαμε κανένα επαναστατικό εμπόδιο άξιο λόγου στη διαχείριση της κρίσης. Βρισκόμαστε εδώ επειδή υπήρξαμε ειρηνικοί σε καιρούς «ειρήνης».

Παρόλο που δεν είναι δυνατόν να προβλεφτούν οι επιμέρους κινήσεις των αφεντικών σ' αυτή τη διήνη, το βασικό της περίγραμμα και οι κυριότερες πλευρές της πρέπει και είναι δυνατόν να αναλυθούν από τώρα. Θα έπρεπε μάλιστα αυτό να έχει γίνει ήδη – μια ορισμένη αυτοκριτική είναι προϋπόθεση του ξεπεράσματος των αδυναμιών που καθήλωσαν θεωρία και πράξη σε νηπιακό στάδιο μέχρι τώρα.

Δεν είναι μόνο ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός εν δράσει. Και ποτέ δεν υπήρξε ένα «μόνο» του κράτος που να επιχειρήσει στρατιωτική δράση: απλούστατα, αν είναι το μόνο που έχει αυτή τη δυνατότητα και επιλογή, δεν χρειάζεται να την ασκήσει. Όλοι οι «εθνικοί» και «συμμαχικοί» επεκτατισμοί πέρνουν θέσεις μάχης, για την εκ νέου μοιρασιά του κόσμου. Αυτό είναι συνέπεια της καπιταλιστικής κρίσης. Κάθε «αναπτυγμένο» καπιταλιστικό κράτος είναι ιμπεριαλιστικό. Το ελληνικό κράτος (και ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας που το στηρίζει) είναι ένα ανάμεσα στα άλλα, εδώ και μια δεκαετία.

Ο δικός μας εχθρός είναι εδώ.

Αυτό που έχει αναγγελθεί σαν *παγκόσμιος πόλεμος κατά της τρομοκρατίας* είναι ταυτόχρονα *παγκόσμιος πόλεμος δια μέσου της τρομοκρατίας*. Το πρώτο είναι η κοινή πλατφόρμα αναφοράς όλων των αφεντικών για την επιτυχία των «εθνικών ενοτήτων» τους. Το δεύτερο είναι η βάση της μεταξύ τους αναμέτρησης.

Όποιος αναγνωρίζει ότι η τρομοκρατία είναι έργο των κρατών, των αφεντικών και των λακέδων τους, δεν ψάχνει να βρει την συμβολική έκφραση των στόχων της τρομοκρατίας, γιατί δεν αποδέχεται το «πρόσωπο του κακού» που οι κύριοι φιλοτεχνούν. Όσο ελάχιστα είναι ο Λάντεν (όπως νωρίτερα ο Χουσεϊν, ο Μιλόσεβιτς, όπως αύριο κάποιος άλλος) μεπλάς για οποιοδήποτε αφεντικό στον κόσμο, ακόμα λιγότερο είναι το «πρόσωπο» των ταξικών συμφερόντων των προλετάρων όπου γης.

Κάθε «ανάμνηση» των λεπτομερειών των παρελθόντων πολέμων είναι παγίδα. Οι όροι και οι παράμετροι εκείνων που τα αφεντικά θα επιχειρήσουν να κάνουν καθορίζονται από τις αντίστοιχες «λεπτομέρειες» της παρούσας κρίσης. *Οι μορφές των ενδοκρατικών αναμετρήσεων εξελίσσονται σύμφωνα με την καπιταλιστική «ανάπτυξη» – το ίδιο διαφοροποιείται και «αναπτύσσεται» η βαρβαρότητα.*

Οι κοινωνίες στις αρχές του 21ου αιώνα παραμένουν ταξικές. Όσο είναι αλήθεια πως κάθε αλλαγή στα κυριαρχικά μοντέλα προκαλεί (και προκαλείται από) ανακατάξεις στην ταξική διαστρωμάτωση, άλλο τόσο είναι αλήθεια πως η τυπική δομή της λεηλασίας παραμένει απaráλλαχτη: ο πλούτος του κόσμου, από υλική, συναισθηματική και διανοητική άποψη παράγεται από εκείνους κι εκείνες που δεν μπορούν να τον απολαύσουν. Δεν μας είναι χρήσιμη ωστόσο αυτή η γενική «κάτοψη» παρά μόνο σαν αδιαπραγμάτευτη αφετηρία. Χρειαζόμαστε επειγόντως την ανάλυση του *σήμερα* της κυριαρχίας, γιατί χρειαζόμαστε την εφεύρεση ή/και την αναγνώριση των καινοτόμων πρακτικών άρνησης και προλεταριακού ανταγωνισμού *σήμερα και αύριο*. Αυτές οι πρακτικές, για να είναι αδιάλακτες και αποτελεσματικές, οφείλουν να ξεπερνούν την «κατακτημένη» διαλεκτική της εξουσίας.

Θεωρία και πράξη είναι αλληλένδετες, και κάθε διαχωρισμός τους δίνει περιθώρια στον αρχαϊσμό και στον κομφορμισμό, δίνει χώρο στα αφεντικά.

Δεν ζούμε σε κάποιο μυθικό κενό της κυριαρχίας, αλλά σε μια απ' τις παγκόσμιες πυκνώσεις της. Δεν ψάχνουμε τα «πρόσωπα που την εκφράζουν» αλλά τις σχέσεις που την πραγματοποιούν, την δυναμώνουν, την θωρακίζουν. Κι εκείνες, προπάντων, που την αποδιορθώνουν πρακτικά. Ο ταξικός ανταγωνισμός δεν διεξάγεται μέσω τακτικών συμμαχιών με τα α ή β αφεντικά. Συγκροτείται σαν συνείδηση γενικής στρατηγικής σύγκρουσης με το σύστημα και τους υπηρέτες του – ή είναι νεκρός.

...*Στην αρχή των εχθροπραξιών θα χρησιμοποιήσω μια πρόφαση. Το αν είναι αληθοφανής ή όχι λίγο με ενδιαφέρει. Δεν ελέγχεται ποτέ ο νικητής για το αν λείπει ή όχι την αλήθεια...*

...*Η συλλογική ασφάλεια ούτε υπήρξε, ούτε υπάρχει, ούτε θα υπάρξει ποτέ. Ένας ζωντανός οργανισμός πραγματοποιεί, μέσα στα σύνορά του, τη δική του ασφάλεια και αρνείται να εμπιστευτεί το μέλλον του στα χέρια των ξένων...*

...*Η μοναδική όντως παγκόσμια επιχείρηση είναι, τελικά, το να σκοτώνεις...*

Αν αυτά τα λόγια σας φαίνονται παράξενα οικεία, θα σας θυμίσουμε πως ειπώθηκαν από τρία διαφορετικά στόματα, πριν μερικές δεκάδες χρόνια. Η ιστορία, ασφαλώς, δεν επαναλαμβάνεται απόφια. Αλλά τα αφεντικά ποτέ δεν διακρίθηκαν για την φαντασία τους... Για την ωμότητά τους κάνουν όνομα.

Ο πελάτης με πηλίκιο;

Λέγαμε πριν λίγο καιρό για το «ο πελάτης έχει πάντα δίκιο». Για τη διαμόρφωση και γενίκευση των ρόλων του πελάτη και του εξ/υπηρετή μέσα στην οργάνωση της εργασίας. Για το ότι ο πελάτης, σα φιγούρα, αναλαμβάνει ένα μέρος της επιτήρησης της εργασίας, στο όνομα του δίκιου του αλή και της «ποιότητας». Λέγαμε πως τελικά κάτι τέτοιο θα μπορούσε να εννοηθεί, από ανταγωνιστική σκοπιά, σαν η «τριτογενοποίηση»: η δυνατότητα να περάσει ένα μέρος του ελέγχου πάνω στους εργαζόμενους σε άλλους εργαζόμενους.

Αυτό, σαν μοντέλο επιτήρησης, είναι αρκετά τοημπρό. Η κλασική «βιομηχανική» οργάνωση της εργασίας (είτε στα εργοστάσια είτε στις υπηρεσίες) είχε υποθέσει το για αιώνες δοκιμασμένο πρότυπο της στρατιωτικής οργάνωσης. Επιτόπου ελεγκτές, επιστάτες, προϊστάμενοι, ανώτεροι προϊστάμενοι, όλες αυτές οι θέσεις ήταν αντίγραφα της στρατιωτικής ιεραρχίας και λογικής. Απ' αυτή την άποψη ο φορντισμός ήταν μιλιταριστικός και ο μιλιταρισμός φορντικός.

Η τριτογενοποίηση τώρα, αν και δεν καταργεί εξ' ολοκλήρου αυτήν την ιεραρχία, μεταφέρει ένα μέρος του «όγκου επιτήρησης» έξω απ' αυτήν. Με μια έννοια γίνεται κάτι σαν «αποειδικευση» των καλύτερων διοικητικά θέσεων ελέγχου της εργασίας, των ρουφιδιών και των επιστάτων για παράδειγμα. Με τα «γραφεία παραπόνων» κλπ. Παράλληλα αυτές οι «θέσεις» που πήρηνονταν, γίνονται άμισθες: ο πελάτης είναι εθελοθνητικά επιστάτης, με αντίπαλο την ηθική ικανοποίηση ότι «βρήκε το δίκιο» του. Με μια άλλη έννοια ο καταναλωτής ιεραρχικοποιείται (συγγνώμη για τη λέξη!) χωρίς μισθό, αφού ανεβαίνει κάθε φορά ένα σκαλοπάτι πάνω από τον εργαζόμενο ώστε να του κουνήσει το δάκτυλο.

Δημιουργούνται έτσι δυο ερωτήματα. Μπορεί αυτό το μοντέλο επιτήρησης της εργασίας να γενικευτεί στην κοινωνία, όπως είχε γίνει με τον φορντισμό / μιλιταρισμό; Κι ακόμα: είναι σταθερό μοντέλο ή βρίσκεται σε εξέλιξη; Δεν έχουμε πλήρεις απαντήσεις, μόνο κάποιες σκέψεις.

Το να γίνεται κίνητρο (για τον πελάτη και μέσω αυτού) επιτήρησης της εργασίας η «διασφάλιση της ποιότητας» δεν μοιάζει να έχει την σταθερότητα της φορντικής διαχείρισης. Αν το κόλπο δουλεύει έχει πολλές δυνατότητες, αφού ο πελάτης είναι πολλοί πελάτες, δηλαδή πολλά μάτια, αυτιά κλπ. Υπάρχει όμως και η σοβαρή περίπτωση να μην δουλεύει: όταν ο πελάτης παραιτείται από την ποιότητα. Κι αυτό όχι επειδή έχει μεγάλη καρδιά, αλλά επειδή έχει μικρή τόση: το «κακό» με την ποιότητα βρίσκεται στο ότι είναι ακριβό. Το «δίκιο του πελάτη», δηλαδή, έχει μια (αν και όχι ακριβώς γραμμική) σχέση με τη δυνατότά του να το αγοράζει. Αν σαν καταναλωτής (υπηρεσιών) «προηεταριοποιήσει», τότε απομένει μόνο η δεσλογοικό κίνητρο για να κάνει τον σκύλο - κίνητρο που είναι, όπως και να το κάνουμε, λίγο ή πολύ ασταθές. Οπότε προκύπτει η εξής αντίφαση στο μοντέλο της τριτογενοποίησης: ενώ σαν φιγούρα ο «πελάτης» είναι δωρεάν επιτηρητής (για τα αφεντικά), αφηρημένα και κοινωνικά έχει κι αυτός ένα «κόστος»: ανάλογο με την δυνατότά του να καταναλώνει ποιότητα. Κι ενώ τον κλασικό επιστάτη θα μπορούσε κανείς να τον κάνει φανατικότερο με μικρά μισθολογικά ανταλλάγματα, ο πελάτης - μάζα είναι, συνολικά, «ακριβότερος».

Όταν αφορά τις δυνατότητες γενίκευσης ενός τέτοιου μοντέλου ελέγχου, η απάντηση δεν είναι απλή. Γιατί η επέκταση του τριτογενή τομέα, με την διαρκή εμπροευματοποίηση / μισθοποίηση των υπηρεσιών, δεν αφίνει και πολλές κοινωνικές σχέσεις «εκτός εργασίας». Μπορούμε όμως, τουλάχιστον, να βγάλουμε απ' τον ορίζοντα «εργασία» τους κατασταθμικούς μηχανισμούς, κρατικούς και ιδιωτικούς (αστυνομία, στρατός, δικαστήρια) για να δούμε αν και πως η σχέση πελάτης - εξ/υπηρετής απλώνεται μέσα στη «δημόσια τάξη» του κεφάλαιου, γενικά.

Εδώ πρώτα πρώτα υπάρχει αυξημένη «ζήτηση» υπηρεσιών ασφάλειας, που δεν οφείλονται στην αύξηση του «εγκλήματος» αλλά στη γενική συμμετοχή / μεσοθάλασσα των κοινωνικών σχέσεων. Επειδή ο «πολίτης» μπορεί (και θέλει) να είναι «πελάτης» των υπηρεσιών ασφάλειας «έχει το δίκιο» να συμπεριφέρεται σαν κοινωνικός επιστάτης στις καθημερινές του σχέσεις. Καταφύγει, ή απειλεί πως θα καταφύγει, για «ψύλλου πήδημα» στους μπάτσους και στα δικαστήρια, να μεσοθαλάσσουν για να βρει το δίκιο του. Βλέπουμε λοιπόν εδώ πως το δίπολο πελάτης - εξ/υπηρετής αναπτύσσεται όχι συμμετρικά μέσα στην κοινωνία (δεν γίνεται δηλαδή ο καθένας ούτε πελάτης και ούτε εξ/υπηρετής των υπηρεσιών ασφάλειας) αλλά σε σχέση με σταθερούς μηχανισμούς «δημόσιας τάξης», απέναντι στους οποίους όλοι είναι εν δυνάμει πελάτες.

Σαν συνέπεια όμως αυτού, τέτοιοι μηχανισμοί «εξοφλώνονται» τη ρετινιά του καταστολή, και αναγνωρίζονται σαν «παραγωγικό έργο». Αυτό βέβαια δεν είναι ούτε καθολική άποψη, ούτε ενιαία κοινωνικά. Αλλά σε γενικές γραμμές οι κατασταθμικοί μηχανισμοί τείνουν να «απονοχοποιούνται» από την εγκληματικότητα τους, και να κριθούν κι αυτοί με όρους «απόδοσης». Γιαυτό κι όλα τα περιβόια «ειδικά σώματα» (της αστυνομίας, του στρατού) θεωρούνται γενικά τεχνικές υπηρεσιακές αναβαθμίσεις, και όχι αυτό που είναι: πραιωρινοί.

Εδώ οι προηεταριακές πρακτικές φαίνονται να «στριμώνονται» σε μια διπλή, και από πρώτη ματιά αντιφατική, κατάσταση. Κοινωνικά η προηεταριακή αντίβη είναι ένας βασικός τρόπος αυτοάμυνας. Πολιτικά όμως η προηεταριακή δράση πρέπει να έχει στόχο την «απονομιμοποίηση» των «υπηρεσιών δημόσιας τάξης» - την «μείωση» (μεταξύ άλλων) των «πελατών» του κράτους. Είναι συμβιβασμοί αυτά τα δύο μεταξύ τους; Δεν μπορούμε να απαντήσουμε προς το παρόν, γιατί θα ήταν πολύ θεωρητικό.

Κρατάμε λοιπόν σαν πρώτο συμπέρασμα πως υπάρχει *επικαιρο* σχέση ανάμεσα στην αναδιοργάνωση της εργασίας και την αναδιοργάνωση της δημόσιας τάξης. Πράγμα που θέλει ψάξιμο.

Καθό, αυτός με τη στολή είναι ο κ. Brown, της γειτόνιας αντρας. Εκείνος δίπλα του ποιος είναι;

...*Δεν βρεθήκαμε κοντά μόνο λόγω της κοινής εργασιακής συνθήκης που βιώνουμε. Πολύ περισσότερο μας οδήγησε κοντά η βεβαιότητα πως δεν θα μας σώσει η μεγαλοψυχία και το χουβαρνταλικό κανενός αφεντικού, πως κανείς πεφωτισμένος πνευματικός ηγέτης δεν θα κερδίσει τίποτα για εμάς, καμιά «μαχητικότητα» της ΓΣΕΕ δεν θα επιβάλλει όρους αξιοπρεπών διεκδικήσεων. Μας οδήγησε κοντά η βεβαιότητα πως μόνο η συλλογική αυτοοργάνωση, η αδιαμεσολάβητη από συδικαλιστική μεσοθάλασσα από καλοθελητές, η απαλλαγμένη από αιτήματα εκτονώτικα και αγώνες - πυροτεχνήματα θέτει όρους στον ταξικό ανταγωνισμό. Η βεβαιότητα πως μόνο έτσι μπορούν να οργανωθούν οι άμισθες μας απέναντι στην αλαζονεία και στην αποχαλίνωση των αφεντικών. Μας φέρνει κοντά η κοινή αδιαφορία για προσωπική εξέλιξη, καριέρα, βόλεμα.*

Αποφασισμένοι να κρατήσουμε ανοιχτούς τους λογαριασμούς μας με τον εκβιασμό της μισθωτής εργασίας μέχρι την κατάργησή της. Αποφασισμένοι να σαμποτάρουμε το φόβο, την απομόνωση και την εξατομίκευση που αλώνουν τους χώρους της δουλειάς. Μακριά από μωρουδιότικους κλαδικούς - συντεχνιακούς διαχωρισμούς. Οπλισμένοι με την αυτοπεποίθηση του ταξικού μας δίκιου για να χτίσουμε τις αντιστάσεις μας στο ισοπεδωμένο τοπίο των ταξικών αγώνων.

εργάτες εργάτριες απ' τον χώρο του βιβλίου

θέση στο βάθος

πεννηντατρείς πεντακό, στο κεφάλι!

53.500 δραχμούλες: πρόστιμο για παραβίαση ερυθρού σηματοδότη... Καντό λάδι στις τσέπες μας. Γιατί όμως 53 και όχι 3; Το ξέρετε: το κράτος έχει έξοδα... Η κυκλοφορία στις μητροπόλεις έχει γίνει επιπρόσθετη πηγή κρατικών εσόδων. Η ηθική της τιμωρίας του παραβάτη, εξ' ορισμού κρατική, βρίσκει τόπους να γίνει χρυσοσυρείο. Κάθε γωνία και χαράτσιμα. Κι εμείς διπλά δούλοι: και ζώντας σε ρυθμούς που μας εξοντώνουν, και «τιμωρημένοι» γι' αυτό.

Το θέμα έχει μια ειδική ταξική πλευρά, για όλους / ες εμάς που δουλεύουμε με μηχανάκια. «Εξωτερικές», «κοιτίρες», «πακατάδες»... Εδώ ο ρυθμός της κυκλοφορίας μας δεν ορίζεται απλά και μόνο από την «μέση ταχύτητα» της καταλιτιστικής κίνησης. Αλλά από τις επιπλέον απαιτήσεις των αφεντικών, για ακόμα μεγαλύτερη ταχύτητα. Τι σημαίνει «πέρασα με κόκκινο»; Σημαίνει ότι με

κινηγεί μια γαμημένη νόρμα, επιβάλλεται μου να «παραιομώ» (σε σχέση με τον κ.ο.κ.) είτε για να προλάβω τη δουλειά, είτε για να προλάβω να πάω μισθ ανάσα. Κι έτσι καταλήγουμε να γινόμαστε διπλά μαλάκες. Γιατί ενώ είμαστε μερικές χιλιάδες κάτω απ' την διαπλή μπότα (του αφεντικού / της δουλειάς και του νόμου κυκλοφορίας / του μπάτσου) το βουλώνουμε, ή γχνιανίζουμε σα χήρες και ορφανά.

Σε τρία διαφορετικά ταμπλό θα έπρεπε να αρχίσουμε την «αντίθεση». Πρώτον, αφού υπάρχει διαφορά αρχών και συμφερόντων ανάμεσα στο κράτος και στα αφεντικά η εργασιακή νόρμα στο δρόμο πρέπει να είναι αυτή που μας «επιτρέπει» ο κ.ο.κ.! Σπειύδε βραδέως - έχει πολλή κίνηση εκεί πέρα έξω... Αφεντικό μη με πιέξεις να βγω στο κλαδί, γιατί θα φας καμιά ηθική αυ-

τουργία... Δεύτερον, όλα τα πρόστιμα για παραβάσεις εν ώρα εργασίας, καθώς και μία ώρα πριν - μία ώρα μετά, αφορούν το κόστος της εργασίας, κι όχι εμάς! Να πληρώνουν οι εργοδότες, είναι απλό. Τρίτον, απέναντι στο κράτος: γιατί 53.500; Για να πληρώνονται ακόμα περισσότεροι δικαστές; Με το παρντόν, αλλά 535 δραχμούλες είναι ένα λογικό ποσό. Και υποσχόμαστε πως θα εξομολογούμαστε κάθε σαββατοκύριακο όλα μας τα κυκλοφοριακά αμαρτήματα στον πνευματικό μας... Κι αυτό όχι τίποτ' άλλο παρά επειδή είμαστε ρεφορμιστές και δεν θέλουμε να καταστρέψουμε το κράτος. Όχι ακόμα δηλαδή...

Ωραία όλα αυτά - στα λόγια. Στην πράξη;

ΕΡΜΗΣ

Ο γνωστός θεός του εμπορίου. Θα μπορούσε να γίνει και του ηλεκτρονικού εμπορίου, αν εκείνο το «ε» στο e-commerce γινόταν πο δασύ, μο βαρί. Κάπως σαν «He».

Ίδου ο γενεθλιός μύθος του. Ήταν ετεροθαλής αδελφός του Απόλλωνα, γιατί τον έκανε ο Δίας με την Μαία, ενώ τον Απόλλωνα με την Λητώ. Στα σπάργαρα ακόμα καθώς ήταν, η μάνα του του είπε κάτι σαν «άντε, κι όταν μεγαλώσεις θα γίνεις σαν τον αδελφό σου». Παρεξηγήθηκε το θεϊκό βρέφος, σπικώθηκε απ' την κούνια, για να πάει μια και δυο να κάνει ζημιά στον αδελφό. Ο οποίος (καθού βουκολικαί κατ' αρχιν θεοτίτα) έβροκε τα χρυσοκέρата ιερά του βόδια στον κάμπο της Πιερίας.

Τα έκλεψε τα βόδια, και πήρε το δρόμο να τα κρύψει στα δικά του μέρη, κάπου στην Κυλλήνη... Στο δρόμο βρήκε το κοΐκαλο μιας κελώνας, και μ' αυτό έφτιαξε κιάρα. Έκρυψε τα ζώα, έσφαξε ένα και το έθρανε, και πριν ξεμυρώσει ξανακάλυψε στην κούνια.

Όταν ο Απόλλωνας ανακάλυψε την κλοπή το θεϊκό μυαλό του πήγε στο νεογέννητο. Τραβίχτηκε να βρει το δίκαιο του, αλλά ο Ερμής έκανε τον θαύο. «Σ' ορκίζομαι σ' ότι έχω ιερό, δεν ξέρω τίποτα». Ηξερε όμως ο μεγαλοδύναμος πατέρας, που τραβήξε το αυτί του ζωοκλέφτη. Ολέωντας και μη ο Ερμής οδήγησε τον Απόλλωνα στην κρυψώνα με τα βόδια. Εκεί ο μεγάλος αδελφός ανακάλυψε την κιάρα. «Τι είναι αυτό;» - «Κάτσε να δεις». Μαγεύτηκε ο Απόλλωνας από τον ήχο της strato-caster και την ήθελε οπωσδήποτε. «Νιάξεν!» είπε ο μικρός μπαγάσας. «Αλλά μόνο αν μου αφήσεις τα βόδια». Οπερ και έγινε....

Κι έτσι ξεκίνησε μια λαμπρή θεϊκή καριέρα. Πρώτα με (ζωο)κλοπή, και ύστερα μ' αλιοβερσία. Τι άλλο από θεός του εμπορίου θα μπορούσε να γίνει ο Ερμής με τέτοια ταλέντα;

Οι Πελαγοί έφτιαξαν αγαλματα του θεού χωρίς χέρια, χωρίς πόδια, με γενειάδα και μεγάλο μουτί. Άγνωστο με τί τον συνδύζαν - αργότερα με τον ίδιο τρόπο θα παρασθενόταν ο γυλιός του Ερμή και της Αφροδίτης, ο Ερμαφρόδιος. Τέτοια αγαλματα θα θεωρούνταν πως φέρνουν καλή τύχη. Κι έτσι τα έβαζαν σε μικρές τρυπές στο τοίχο του σπιτιού, με ποριάκια, ένα υποτυπώδες ντουλαπάκι. Το έλεγαν ε ρ μ α ρ ι ο . Η λέξη έφτασε μ' αυτό σκεδόν το νόημα ως τις μέρες μας.

Αργότερα ο κλέφτης και στο «πάρε - δώσε» θεός έγινε ψυχοπομπός. Συνόδευε τις ψυχές των πεθαμένων στον Άδη, κι όταν ο μόνος που μπορούσε να περνάει τα σύνορα του πάνω με τον κάτω κόσμο και τ' ανάποδο. Ένας προειδεασμός (ή ένας παραλληλισμός) με το πέρασμα των οποίων συνδών από τον έμπορο.

Ε ρ μ α ι ο ονομάστηκε το δωρο του Ερμή, το απροσδόκητο εύρημα, η ζαφνική καλή τύχη. Ερμαιο χάρισμα ήταν ας πούμε μια καλή χρονιά στον πολλαπλασιασμό των ζώων ενός κοπαδιού. Μα από έναν μπαγαπόντη θεό τα δώρα ποτέ δεν θα μπορούσαν να είναι σίγουρα. Ερμαιο έφτασε έτσι να σημαίνει εκείνο που δεν ορίζεται απ' τους ανθρώπους, ούτε στο καλό ούτε στο κακό.

Σαν αγγελιοφόρος του Δία ο πανούργος θεός αναλάμβανε να εξηγεί στους κοινούς θνητούς τις θεϊκές αποφάσεις. Από εκεί βγήκε το ε ρ μ ν ν ε ύ υ , που σήμανε το να μεταφράζει (ο Ερμής) στην γλώσσα των ανθρώπων την θεία σκέψη. Ε ρ μ ν ν ε ί α ήταν ακριβώς η εννόηση ενός νοήματος που είναι ανώτερης απ' τα συνήσιωμένα τάξης. Κι έτσι ο Ερμής έγινε ανάμεσα στα άλλα προστάτης κάθε νοητικής ή και σωματικής επιδεξιότητας.

Μια παραλλαγή του θεού αυτού, ο Ερμής ο Τρισημέριος, λατρευόταν κατα κάποιον τρόπο από διανοούμενους του χριστιανικού Μεσαίωνα. Ερευνώντας το νόημα του κόσμου, το κρυμμένο νόημα της θεϊκής βουλήσης, πιστευαν πως θα κατακτίσουν ένα μέρος της μυστικής δύναμης της γνώσης. Ο ε ρ μ η τ ι σ μ ό ς , η αυστηρή διακρίση αυτής της γνώσης για την φύση του κόσμου και της θεϊκής τάξης μέσα σε κύκλους μμμένων ήταν το τελευταίο κύμα μυστικισμού στις αρχές της Αναγέννησης. Ένα κύμα που συνηψίρε με τους πρώτους επανοθεμελιωτές του ορθολογισμού, ε-πηρρεάζοντάς τους. Εν τέλει ερμητικό έμεινε να σημαίνει το «αυστηρά κλειστό».

Τελικά ο Ερμής απόμεινε σαν σύμβολο του ταχυδρομείου. Φιτερωτός, ταχυπόδαρος, έγινε επίσης και εταιρεία courier. Έπαψε μίπως να είναι πανούργος; «Ποτέ μιν λες ποτέ» - τόσα και τόσα γίνονται αυτιών την εποχή με τα ταχυδρομεία....

η ζωή μας είναι binary
(δταν δεν "έμαστε στο μήδεν" "είμαστε στον άσσο")
αλλά δεν ανησυχούμε:
είμαστε στη μδδα!
Σενια

ΙΚΡΕΣ ΣΤΟΡΟΣ ΛΕΣ ΛΟΡΟΣ ΝΕΝΕΙΛΟΡΟΣ ΛΕΣ ΛΟΡΟΣ ΤΩΝ ΧΕΣΕΩΝ

και το χάος σέρνεται

Η «συγκέντρωση πληροφοριών» είναι ένα από τα μοτίβα φετίχ του ελέγχου. Με κάποιους τρόπους ήταν ανέκαθεν. Αλλά από τότε που οι επικοινωνίες μηχανοποιήθηκαν, κι από τότε κυρίως που αυτή η μηχανοποίηση έγινε «κεντρική» στην καπιταλιστική εξέλιξη (δηλαδή την τελευταία δεκαετία) το ποτάμι της απαίτησης για ακόμα περισσότερες πληροφορίες φουσκώνει διαρκώς. Οι επιθέσεις της 11ης/9ου γέννησαν μεταξύ άλλων μια ακόμη δυνατώτερη ανησυχία: να - υπάρχουν - έγκαιρα - πληροφορίες. Το πλέον σοσιετική άδης της «ασφάλειας» είναι η κατασκοπεία και το ρουφιανιλιά. Και - επειδή η τεχνολογία και τα άματά της είναι ακόμα στην αρχή - οι αφέντες προσπαθούν να μας πείσουν πως είναι, ή θα είναι γρήγορα, σε θέση να «μαθαίνουν τα πάντα». Όλα να τα βλέπουν, όλα να τα ακούν. Ότι το θέλουν είναι σίγουρο - αιώνες τώρα. Ότι το μπορούν όμως; Έχουμε βάσιμες αμφιβολίες. Και δεν είμαστε οι μόνοι...

Πάρτε για παράδειγμα το πολύχροτο echelon. Η επισημονική φαντασία παντρεύτηκε την αστυνομία και γέννησαν ένα τεράστιο αυτί, που εγκαταστάθηκε στην γήινη ατμόσφαιρα. Όλα τα υποκλέπτε απ' τις ασύρματες επικοινωνίες - και όλες οι επικοινωνίες γίνονται σε κάποια φάση της «διάδοσης του μηνύματος» ασύρματες. Για την ακρίβεια το μεγάλο αυτί, επειδή είναι κουφό, δεν ακούει το ίδιο «μαγνητοσκοπεί, για να ακούσει άλλοι. Έχει μάλιστα ιδιαίτερη αδύναμια και τοιτώνει με «λέξεις - κλειδιά».

Όμως οι ίδιοι οι ειδικοί των αφεντικών ομολογούν (το που και πότε δεν είναι της παρουσίας...) πως το 90% αυτών των υποκλοπών πάει χαμένο. Δεν αξιολογείται, κι ακόμα λιγότερο αξιοποιείται. Σκεφτείτε το γιατί απλό: μια ζλεπτή «ύποπτη» συνδιάλεξη, που «συνελήφθη» από την «λέξη κλειδί» θέλει πολλά τριλεπτά για να ακουστεί, να ξεανακουστεί, να ελεγχθεί, να αναλυθεί, να εκτιμηθεί, να... να συνταχτεί σε έκθεση / αναφορά για τα περαιτέρω. Όλα αυτά είναι δουλειά, εργατοώρες, απασχόληση, πώς να το κάνουμε; Δεν παροβλοεί το σούπερ μηχανήματα μόνο του τους «λόπτες». Μια ζλεπτή συνδιάλεξη λοιπόν μπορεί να θέλει και μισό οχτάωρο για να αξιοποιηθεί. Η αναλογία χρόνου είναι ήδη δυσάρεστη!

Σκεφτείτε ακόμα: χιλιάδες «ύποπτες» συνδιάλεξεις των 3 λεπτών... που πεύτουν βροχή στο μεγάλο αυτί μέσα σε μια μέρα.... Εδώ δεν αρκούν χιλιάδες μισά οχτάωρα «ανάλυσης» και «επεξεργασίας». Χρειάζεται ακόμα έργο συντονισμού, ιεράρχησης, διαλογής, φίλτραρισματος, ξεσκαρταρισματος, συνδιασμών.... Μια γραφειοκρατία δηλαδή, με τους ρυθμούς και τα άγχη της, την προσήλωση και την αδράνεια, τις παραλείψεις και τις εμμονές της.

Μοιάζει σαν την προσπάθεια να χαρτογραφηθεί μια αμμουδιά, κόκο τον κόκκο. Δεν είναι «τεχνικά αδύνατο!» Όμως ο κόπος και το έργο είναι τερατωδώς πολλαπλάσιο της «επιτάφιας που αναλύεται». Τηρουμένων των αναλογιών είναι λοιπόν καθόρθωμα (αν είναι

κι αυτο αλήθεια!) πως ένα 10% των υποκλοπών του echelon αξιοποιείται. Με αυτά τα δεδομένα, αν το επιθυμητό είναι τα αφεντικά (ποιά αλήθεια; αυτά δεν έχουν μεταξύ τους έθχρες; τέλος πάντων...) όλα τα ανθρώπινα να τα ακούνε και να τα βλέπουν πάνω στον πλανήτη γη, χρειάζονται άλλοι εννιά πληθυσμιακά παρόμοιοι πλανήτες για να βγάλουν τη δουλειά. Και φυσικά να μην χρειάζεται «να παρακολουθούντα» κι αυτοί...

Υπάρχουν διάφορες μαθηματικές φόμοιλες που αποδεικνύουν - αν κάτι τέτοιο χρειάζεται - το αδύνατον ενός τέτοιου σχεδίου. Υπάρχουν όμως, επιπλέον, και μερικά γλωσσολογικά προβληματάκια.

Σε ποιά γλώσσα μιλούν οι «ύποπτοι», οι «παρακολουθούμενοι»; Σε πόσες και ποιές γλώσσες και διαλέκτους πρέπει να είναι οι «λέξεις κλειδιά»; Και εντάξει: τα μηχανήματα μπορούν να κάνουν τα πάντα... Οι χαμηλές της κατασκοπείας όμως πόσες γλώσσες πρέπει να ξέρουν, να καταλαβαίνουν, για να «πιάνουν» τα επικινδύνα νοήματα;

Άβυσσος! Τουλάχιστον (λένε μελαγχολικά οι ειδικοί των αφεντικών) πριν την κάρθρευση της εσοδ, αρκούσε ένας σωστός κατάσκοπος στο σιδηρούν παραπέτασμα να μιλάει καλά τα ρωσικά. Τι στο διάλοο όμως να κάνει τώρα, που «αναβίωσαν» τόσες τοπικές γλώσσες και επισημοποιήθηκαν τόσες διάλεκτοι; Και ιδού το πρόβλημα: εντάξει.... έγινε η υποκλοπή.... και έφτασε η κασέτα στα κεντρικά γραφεία της Χ ασφάλειας.... και κανείς στα συγκεκριμένα γραφεία δεν ήξερε να καταλάβει τί στο διάλοο λένε οι «ύποπτοι».... και μήπκε η κασέτα στο αρχείο.... και οι «τρομοκράτες» έκαναν την επίθεσή τους.... (Το περιστάτικό είναι αληθινό! Και πιθανότατα δεν είναι ένα και μοναδικό.)

Αφού λοιπόν οι κινήγοι πληροφοριών και τα μεγάλα αυτιά ψάχνουν «λέξεις κλειδιά», έχουμε να τους προτείνουμε μία, να την πουν στον ψυχαναλύτη τους: φορητμός! Η μεθοδολογία και η τεχνολογία της «σάρωσης» με τις οποίες ορκίζονται πως θα βρουν ψύλλους στ' άχρσα - εξασφαλίζοντας πόρους για «βελτιώσεις» χάρη σ' αυτήν την έπαρση και μόνο - είναι ο φορητισμός της «καταγραφής». Κι όπως αλλού έτσι κι εδώ υπάρχουν αδιέξοδα, τεράστια αδιέξοδα.

Οπότε τα μεγάλα και τα μικρά αυτιά, τα μεγάλα και τα μικρά πανέρια συγκομιδής πληροφοριών, είναι υποχρεωτικά «προσανατολισμένα». Αυτό λέγεται προσθήκη ποιότητας στο χάος της ποσότητας: υπό παρακολούθηση είναι το τάδε ή ο δεινά, τα α και το β τηλεφωνο, φας, μόντεμ - όχι οι πάντες και τα πάντα! Αλλά... συνεχίζουν (τα αφεντικά) «ας φωνάζουμε πως τα παρακολουθούμε όλα, για να φρουρούνται οι υπόλοιποι»....

Ερχόμαστε λοιπόν στο προκειμένο: ο φόβος κι όχι η αποδοτικότητα της τεχνολογίας είναι το βασικό εργαλείο ελέγχου! Η τεχνολογία μπορεί να είναι πετυχημένη *περιστασιακά*. Και πρέπει να *προβάλλονται οι επιτυχίες της καθολικά*. Φυσικά αυτό δεν είναι καινούργιο. Καθόλου καινούργιο. Αλλά αυτό είναι: *φοβηθείτε!*

Κιαν τυχόν δεν μας φοβίζει η «κατασκοπεία» των αφεντικών, τότε έχουν και ένα ακόμα χαρτί, το τελευταίο τους: την βία. Την ανοιχτή, ωμή βία. Κάνει το φόβο πιο μεταδόσιμο, πιο χειροποιαστό.

Οπότε γυρίζουμε σ' όσα ήδη ξέρουμε...

χαζεύοντας την manchester να παίζει κάπως united

Το ποδόσφαιρο είναι, ανάμεσα στ' άλλα, αλληγορία πολέμου. Καίρός που είναι, αντί να σας κουράζουμε με τον δεύτερο, καλύτερα να σας ζαλιζουμε με το πρώτο. Για συμπεράσματα χρήσιμη είναι και η μπάλα.

Πού είχαμε μείνει; Πολυλειτουργικός ποδοσφαιριστής.... Αλλαγές στη συγκρότηση και στην εργαλιακότητα της ομάδας.... Τροποποιήσεις στη διάρκεια και την ένταση μέσα στο 90λεπτο... το ποδόσφαιρο μετά τον Φορντ.... Και ο θεατής; Α, ο θεατής είναι ένα ξεχωριστό κεφάλαιο. Προς το παρόν όσο βαθύτερα νυχτωμένος, τόσο περισσότερο ευχαριστημένος. Σαν τον έλληνα οπαδό. Εκεί που, για παράδειγμα, η διαφορά δυναμικότητας ανάμεσα στη δικιά του και την αντίπαλη («ξένη») ομάδα είναι τέτοια ώστε ενδόμυχα να φοβάται την πενήττα, η ήττα με ένα, δύο, άντε και με τρία γκολ διαφορά είναι απόδειξη υψηλής απόδοσης. «Παίξαμε μπάλαν - αλλά είμαστε άτιχοι, ή κάτι μας αδικησε. Πώς παίζεται λοιπόν η μπάλα από τους πρωταγωνιστές του κλάδου; Μ' έναν τρόπο που δεν θα παιχτεί ποτέ, σαν πρώτα βήματα έστω, στις αλάνες και στις γειτονίες του κόσμου!

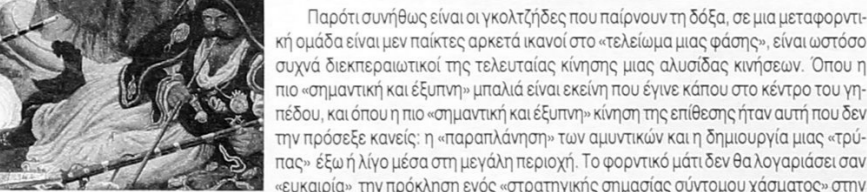
Μια απ' τις κεντρικές εφαρμογές του μεταφορντικού ποδοσφαίρου είναι οι ταχύτατες και υψηλές ακρίβειας επιθέσεις. Δε μιλάμε για τις «αντεπιθέσεις», όπου η βαθιά μπαλιά βρίσκει αφύλακτο τον ταχυπόδαρο επιθετικό που μόλις έχει βρει στην πλάτη των αμυντικών. Αυτό είναι σχετικά παλιό σχέδιο, μετά την εφεύρεση του off side. Μιλάμε για «οργανωμένες επιθέσεις», όπου η μπάλα αλλάζει πόδια ή κεφάλια τριών και τεσσάρων παικτών, επιθέσεις στις οποίες συμμετέχουν ένας, δύο, ακόμα και τρεις επιπλέον ποδοσφαιριστές που δεν θα αγγίξουν την μπάλα. **Μιλάμε για επιθέσεις των οποίων η συνολική διάρκεια, από την αρχική πάσα μέχρι το γκολ, μπορεί να είναι 30, 40, 50 δευτερόλεπτα.**

«Μπασκετικό» τύπου προδιαγραφές (καθότι καμιά σχέση με το «κλασικό» ένα / δύο). Για ένα άθλημα που παίζεται με τα πόδια τέτοιες επιθέσεις είναι απανόστη. Αλλάζουν όμως ριζικά και το γενικό σπσίμο του παιχνιδιού της ομάδας, σε όλο το 90λεπτο. Στο μάτι αυτό που φαίνεται άμεσα είναι ένα είδος αυτοματισμού: οι τόσο γρήγορες αναλλαγές στην κατοχή της μπάλας μοιάζουν να έχουν γίνει στα τυφά, σαν μάθημα που το έμαθε κανείς απ' έξω, στις προπονήσεις. Παρότι, πράγματι, μερικά μοτίβα είναι «έτοιμες συνταγές» της προπόνησης, στην πραγματικότητα αυτές οι γρήγορες αλλαγές στη θέση και στις πάσες είναι «μετααυτόματες». Γύρω από έναν βασικό πυρήνα (κίνηση χωρίς την μπάλα, δημιουργία και αξιοποίηση «κενών» χώρων, ο παίκτης προς την μπάλα και όχι μόνο η μπάλα προς στον παίκτη) οραλεια οι ασθένεις (και όλη η ομάδα μαζί) όχι μόνο «να μάθει σωστά το μάθημα», αλλά να μπορεί «να το πει με τα δικά του λόγια». Αυτό το «με δικά του λόγια» συνιστά και την «προσωπικότητα» του μεταφορντικού ποδοσφαιριστή.

Τέτοιες ταχύτατες επιθέσεις, θεωρητικά, θα μπορούσαν να γίνονται μέσα σε 90 λεπτά 50, 60, 80 ή 100 φορές. Στην πραγματικότητα όμως θα γίνουν λιγότερες από 10. Μπορεί να 5 όλες όμως. Όσοι (κι αυτό είναι η φορητική θέση του ποδοσφαίρου) περιμένουν πως μια «καλή ομάδα» ισοπεδώνει την αντίπαλ της, απογυητεύονται με σκορ του είδους 1 - 0, ή 2 - 0. Αν μάλιστα είναι και έλληνες, τότε ένα τέτοιο σκορ, μαζί με (μόνο!) μια ή δυο «χαμένες ευκαιρίες»-του αντιπάλου είναι απόδειξη πως η «δικιά μας ομάδα πάτησε την...». Από τη σκοπιά του μεταφορητισμού όμως η πετυχημένη ολοκλήρωση 2 επιθέσεων στις 5 ή στις 7, είναι ένα πολύ υψηλό ποσοστό ακρίβειας! κι αυτο είναι που ενδιαφέρει. Το θέμα δεν είναι πλέον να φτάνεις «κοντά στο γκολ» κατα κύματα, ούτε να το πετυχαίνεις με στατιστικό τρόπο (στις 50 επιθέσεις μπηκάν 5 γκολ). Αλλά να ολοκληρώνονται με επιτυχία επιλεγμένες φάσεις.

Μ' αυτήν την έννοια ο συνολικός χρόνος «ολοκληρωμένων φάσεων», είτε κατέληξαν σε γκολ είτε όχι, μπορεί να είναι στη διάρκεια του αγώνα 5 ή 7 λεπτά. Τα υπόλοιπα 85 (στα οποία ο φορητικός θεατής βλέπει την δικιά του ομάδα να «παίζει μπάλα», να «έχει την κατοχή» κι άλλα τέτοια πρωικά) η μεταφορητική ομάδα κατοπτεύει την αντίπαλό της. Για σούς δυψούν για φάσεις και «ευκαιρίες» μοιάζει να κινείται αναποτελεσματικά και κωφρά. Αλλά στην πραγματικότητα ολοκληρω η μεταφορητική 11άδα «φοκιάμε» χωρίς άγχος τις πραγματικές δυνατότητες και αντιδόσεις των αντιπαλών της. Είναι ένα μη θεαματικό και έμμεσα παραγωγικό ποδόσφαιρο, στο οποίο ο όχι μμημένος αμυνόμενος ποδοσφαιριστής (και πολύ περισσότερο ο θεατής) ποτέ δεν ξέρει αν σταμάτησε στη γέννησή της μιας «πλήρη επίθεση» ή απλά «κέρδισε μια μονομαχία»-δευτερεύουσας σημασίας. Απόδειξη του ότι το ζητούμενο στο μεταφορντικό ποδόσφαιρο βρίσκεται όχι στην εντυπωσιακή καθολική περηχρη αλλά στο «1 λεπτό ολοκληρωμένης επίθεσης»: είναι πως αυτό το λεπτό είναι συχνά το 92ο! Για το φορητικό ποδόσφαιρο μια τέτοια χρονική στιγμή είναι (ψυχολογικά...) πολύ μετά το σχόλασμα. Για το μεταφορντικό είναι ίδια με οποιαδήποτε άλλη στιγμή.

Όταν λοιπόν το μοντέλο είναι «πλήρες και επιτυχημένες επιθέσεις σε 1 λεπτό», οποιοδήποτε λεπτό του ματς, είναι γελοία η ελληνική αντίληψη του είδους: *κρίμα, δεχτήκαμε γκολ στο 93...* ή *το σκορ μας αδικεί, μέχρι το 80 στεκόμασταν περιήρημα*. Η ελληνική πολεμική (άρα και ποδοσφαιρική) λεβεντιά είναι ακόμα του είδους στην μεν επίθεση «αλβανικό έπος» στην δε άμυνα «οχυρά του Ρούπελ». *Να κρατήσουμε το ταμπούρι μέχρι να πέσει νυχτιά*. Στο 80, που αρχίζει το δειλινό, έχουμε «σχεδόν» πετύχει τον σκοπό μας. *Μετά,.... Μετά είναι άδικο!* Γιατί ρε μάγκες; (θα ρώταγε ένας μεταφορντικός). Τί έγινε μετά το 80; Περιμένατε τίποτα ενισχύσεις και δεν ήρθαν; Ανάλογα γελοίες είναι κάτι σοφές προπονητικές διαπιστώσεις του είδους «τα πρώτα 20 λεπτά κάθε ημιχρόνου είναι επικίνδυνα». Λες και πρόκειται για ερωτικό ραντεβού, όπου πρέπει να χρησιμοποιούνται αντισυλληπτικά «τις δέκα πρώτες επικίνδυνες μέρες» του κύκλου και μετά όλα είναι free....

Ενώ τα χαφ είναι αποσχιολημένα ένας παραδοσιακός σέβντερ φόρ δείχνει τον δρόμο της επιθεσης. Μεγάλη καρδιά, αλλά λιγάκι «παλιό»... αλλά μόνο ένα σουτ στο δοκάρι. Αν αυτό δεν γίνει, δεν καταγράφεται «ευκαιρία». Συχνά όμως το σουτ στο δοκάρι είναι απλά η αξιοποίηση ενός στιγμιαίου χάσματος στην άμυνα, και η πραγματική ευκαιρία έγκειται στη δυνατότητα που θα δώσουν ένας, δύο, τρεις επιθεμένοι, κινούμενοι σε συνδυασμό αλλά χωρίς την μπάλα, σε έναν τέταρτο και έναν πέμπτο της ομάδας τους να πάρουν ευνοϊκές θέσεις βολής. Εννοείται κατόπιν αυτού πως η έμμεσα παραγωγική διάρκεια στο παιχνίδι της μεταφορητικής ομάδας διαφεύγει εντελώς της προσοχής, σαν ποιότητα, των φορητικών θεατών και ποδοσφαιριστών.

Μια ενδιαφέρουσα συνέπεια αυτών των εξελίξεων είναι πως όσο πιο «απόλυτο» γίνεται το ποδόσφαιρο (όσο, δηλαδή, περισσότερο παίζεται «αόρατα» με κινήσεις χωρίς την μπάλα) τόσο λιγότερο τηλεοπτικό είναι! Λένε πως απ' τη δουλειά που κάνει ο παλιός Μπέκκιμ στο γηπέδο ελάχιστα μπορούν να φανούν μέσα από τις κάμερες, που παρακολουθούν το τόπι και όχι τους παίκτες. Αυτή η αντίφαση ίσως διορθωθεί στο μέλλον. Αλλά εν τω μεταξύ οι θεατές ποδοσφαιρου θα πρέπει να αποκτήσουν και μια σκακιστική αντίληψη για το άθλημα.

Πράγμα που είναι πάλι αντιφατικό. Γιατί ο οπαδός πρέπει να είναι ανόητος. Στο κάτω κάτω μια καλή μεταφορητική ομάδα κάνει χαζούς εχθρούς και φίλους....

και θησαυροί

καπιταλιστική οικονομία του νερού είναι ένας σχετικά καινούργιος κλάδος βιομηχανοποίησης, αλλά θεωρείται από τους πλέον ελπιδοφόρους, με προοπτικές τεράστιων κερδών. Ορισμένα βήματα έχουν γίνει και σ' αυτόν, ειδικά στις μητροπόλεις - όμως θεωρούνται μικρά. Θα παρουσιάσουμε στο μέλλον περισσότερα στοιχεία σχετικά, όμως προς το παρόν η ανάλυση της κρίσης (και η δική μας εκτίμηση για την βαρβαρότητα των αφεντικών) υποδεικνύουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο: να *παραχθεί μια κρίση που να «δικαιολογεί» την εισαγωγή «όρων ασφάλειας» (εκτός από τους «όρους σπανιότητας» που έχουν μισομπει ήδη) στην διαχείριση του νερού* σε ένα μεγάλο μέρος του κόσμου. Και κατά συνέπεια να *προχωρήσει η πλήρης βιοορθωματοποίηση του*.

Ενώ είναι αδύνατα βέβαιο (και σε τελευταία ανάλυση καθόλου πρωτότυπο) το ποιοί επωφελούνται από την «παραγωγή πανικού» μέσα στις κοινωνίες είναι δυστυχώς επίσης σίγουρα, προς το παρόν, δύο πράγματα: πρώτον στι η παραγωγή αυτή είναι εφικτή εξαιτίας των γενικών μεταφορνικών αγκυλώσεων, και δεύτερον στι οι πραγματικοί υπαίτιοι βερίσκονται προστατευμένοι από την έμπρακτη (και σε τελευταία ανάλυση: επαναστατική) κριτική. *Τα παραμόνθια περνάνε.*

Αυτό μεταφέρει στις πλάτες μας σύνθετες ευθύνες. Δεν έχει νόημα να τις αποφύγουμε. Η διαχείριση κάθε κρίσης είναι ανελέητη. Είναι ελείγον πια να διαμορφώσουμε πλήρη, επίκαιρη και «πραγματιστική» συνείδηση για το τί συμβαίνει. Κατ' αρχήν.

ση ήταν πως αποτελούσαν ακραία μέσα για την περίπτωση διακρατικού πολέμου. Αυτή η ιδέα θα πρέπει να ανασκευαστεί τώρα, γιατί τα ίδια «φονικά βακτηριδία», οι «ιοί» και τα λοιπά κολώνονται να προσφέρουν πολύ πιο επίκαιρες υπηρεσίες. Καλούνται να αναδιαρθρώσουν τις γενικές κοινωνικές απόψεις περί υγείας και αρρώστιας, και όχι να «εξοντώσουν» τους στρατιώτες του εχθρού.

Φυσικά η απόσταση δεν είναι μεγάλη. Αλλά έχει κλυφθεί. Δεν θα αρήσει η στιγμή που θα μας υποδείξουν «κάποιον ένοχο» για την διασπορά των βακτηριδίων του άνθρακα - κάποιον «βολικό ένοχο». Μόνο που η ευθύνη δεν βρίσκεται εκεί που θα μας δείξουν. Όπως η «διεθνής τρομοκρατία» είναι μια κατασκευή που προσφέρει προπέτασμα καπνού για την γεωπολιτική αναμέτρηση των κυρίαρχων, έτσι και ο «βιολογικός πόλεμος» (που κήρυξε, δήθεν, ο α ή ο β στον πολιτισμένο κόσμο για λόγους εκδήκησης) είναι συστατικό δημιούργημα της ίδιας της καπιταλιστικής κρίσης, και της βαρβαρότητάς της. Έχει μάλιστα το πλεονέκτημα πως αγγίζοντας την περιοχρή (δηλαδή τις αντιλήψεις, τις πρακτικές, κλπ) της υγείας στο σύγχρονο κόσμο, δεν θα συναντήσει, στο άμεσο μέλλον σίγουρα, αντίπαλο. Ενδεχομένως μπορεί να διατυπωθεί μια άποψη για την «διεθνή τρομοκρατία» που να είναι εχθρική στις προσταγές των αφεντικών. Δεν υπάρχει ετοιμότητα να γίνει όμως το ίδιο για την «βιολογική μόλυνση».

(Θα κάνουμε εδώ μια τολμηρή υπόθεση για ένα πιθανό «χαράκιωμα» αυτής της βιολογικής αναδιάρθρωσης: είναι το νερό. Η

ουάουου! NOW! αααβάδιστα!

αδρεναλίνη!!

6.000 θέσεις εργασίας
στον ελληνικό στρατό!

ούτε μία λιγότερη!

ούτε μία λιγότερη!

ωραία που σου πάει η στολή!!

ούτε μια χαμένη θέση στη χαμένη σου ζωή!

προσοχή: μεγάλη ευκαιρία!!

6.000 ΚΕΝΕΣ θέσεις

ωραία που γεμίζει η ψωμίερα σου μολύβι!

εντελώς!!

αστικός τομέας δέλτα
οκτώβρης 2001 - τεύχος 13

r.e.d. - μια έκδοση της carthago
οκτώβρης 2001 - τεύχος 11

ΤΟ 99,9% ΤΟΥ ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΥ ΣΑΣ
ΓΡΑΦΕΙ ΕΛΛΑΝΟ ΒΙΟ.ΒΙΟΤΗΕΣ.ΓΣ

μητροπολη
τεύχος 1
σεπτέμβριος '01
δυτικά

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ